

AGENDA D'ACTES DEL MES D'ABRIL DE 2003

- > **Festa de l'ENXARXA'T** amb música, concursos lingüístics, gastronomia, entrevistes, intercanvis...
- > **Concurs fotogràfic.** Proposta: foto per a la portada de l'ENXARXA'T de tardor
- > **Lliurament del V Premi de pensament filosòfic "Ramon Llull"** a Núria Sara Miras, *Kant i Wittgenstein: del subjecte transcendent a les jocs de llenguatge*; accèssit a Laura Patricio Sedano per *La Mirada*
- > **Lliurament del III Premi Arrelats de narrativa breu:** un viatge per a dues persones a Istanbul
- > **Cinefòrums** a la Facultat de Filosofia
- > **Visites guiades** i altres activitats culturals per a totes les persones inscrites a les **Tutories** i a la **Borsa d'intercanvi lingüístic**

Seguiu la programació detallada dels actes a:
www.ub.edu/slc

'CAMPUS 33'

Campus 33 és un programa que neix amb la voluntat de ser una finestra oberta al món universitari i que té com a objectiu informar i divulgar tot allò que giri a l'entorn de les universitats de parla catalana.

Cada dimecres, pel 33, i a partir de les 21.35 h, *Campus 33* vol ser un canal de comunicació que donarà a conèixer als espectadors el que passa als centres universitaris i l'opinió dels diversos estaments de la universitat sobre el que s'esdevé arreu del món. El programa vol ser una corretja de transmissió entre la societat i els divuit centres universitaris amb el català com a llengua pròpia. TVC ha concebut aquesta proposta com un servei adreçat a un públic prou ampli i plural: membres de la comunitat universitària (professorat, investigadors, personal d'administració i serveis, i alumnat); joves estudiants que es troben en la fase prèvia d'accés a la

universitat; antics estudiants que volen mantenir viva la memòria i seguir les activitats dels campus; així com ciutadans desitjosos de saber el que passa dins de la comunitat universitària, entre d'altres.

CURSOS D'ESTIU DEL SERVEI DE LLENGUA CATALANA

L'estiu és un bon moment perquè els estudiants de fora de Catalunya que tenen intenció de començar un ensenyament o fer una estada a la UB es puguin preparar per adquirir coneixements de català.

Des del 25 de juny fins a mitjan setembre, hi ha una oferta variada de cursos de nivells inicials. A més dels cursos enfocats a la comunicació i a la llengua oral, n'hi ha d'altres d'adreçats especialment a estudiants que coneixen llengües romàniques i que tenen la necessitat de seguir classes de la seva facultat impartides en català. En aquests cursos s'aprofita l'avantatge d'ensenyar una llengua que té molt en comú amb les del voltant. Un estudiant castellanoparlant, per exemple, es pot fer una idea del contingut d'un text català, encara que no l'hagi estudiat mai. Els cursos, doncs, l'ajudaran a potenciar aquesta intercomprensió i a servir-se'n per accedir a altres parts del contingut que d'entrada poden semblar incomprensibles.

A part dels cursos de nivell inicial, el Servei de Llengua Catalana de la UB organitza cursos de llengua general adreçats a persones que ja tenen coneixements avançats de català i cursos específics que permeten millorar la redacció i exercitar-se en la tasca d'escriure i de corregir textos de diferents àmbits. Alguns d'aquests cursos tenen valor de crèdits de lliure elecció per als estudiants universitaris, i d'altres, a més, són equivalents als certificats de llengua catalana que atorga la Generalitat de Catalunya.

FONDÀRIA

4 EuroCom: ciutadans plurilingües per a una Europa multilingüe.
Esteve Clua

6 'Auf Wiedersehen' a la meua professora particular (carta d'un sociolingüista).
Emili Boix

OPINIÓ DEL LECTOR 9

QUEDEM AL BAR

12 Parlem amb estudiants que participen a la borsa d'intercanvi.
Pep Cara

L'ALTRA VIDA DE L'ESTUDIANT

15 Una experiència al Salvador.
Anna Albareda

ENTRETESTA

30 El concurs enxarxat.
Aïda Bravo i Daniel Escribano

CONTE INTERACTIU

28 "Conillets a amagar, amagar".
Miquel Obiols

29 "La silicona no té sentiments" (final).
May Sanaut

L'ENTREVISTA

32 Quatre paraules amb... Josep Coll.
Daniel Zapata i Aïda Bravo

FORA D'HORES

16 Zona de cinema
Anem de festivals (II)
Qui és qui... al cinema?
Vicenç Tuset

18 Zona musical
Música i societat. Àngel Ollé
'In-komunikazioa'. Esteve Farrés

19 Zona de lectura
'La Jihad'. Andreu Espasa
'El català: mirades al futur'. Natxo Sorolla

21 Zona d'art
La mirada d'Hernández Pijuan. Laura Velasco

22 Zona de poesia
Antoni Albalat. Maria Jesús Martí

23 Anecdolari
"Que què? Que el meu fill s'ha apuntat a què?" L'aventura de ser becari. Anna Llupià

24 Ciberzona
'Joper's' i 'Enlloc.com'.
Mireia Bargalló i Esther Sobré

25 Còmic
"La bella dorment". Max

26 Trepitjant la zona
Les arrels de la Residència d'estudiants.
Albert Solé Bellet

Consell de Redacció (Xarxa de Dinamització Lingüística de la UB): Mireia Bargalló, Aïda Bravo, Pep Cara, Georgina Castellà, Mireia Chamorro, Daniel Escribano, Laura Guilera, Montserrat Lleopart, Anna Llupià, Jordi Matas, Conxa Planas, Albert Solé, Vicenç Tuset, Daniel Zapata. **Coordinació:** Josep Cara, Georgina Castellà, Montserrat Lleopart.

Col·laboradors d'aquest número: Anna Albareda, Antoni Albalat, Emili Boix, Marc B. P., Àngel Bravo, Grace Byeon, Esteve Clua, Laia Carreras, David Casals, Josep Coll, Àngels Egea, Abdelfatah el Abbas, Andreu Espasa, Esteve Farrés, Max Frumes, Antònio Garcia, Cesc Mas, Marta Juncadella, Gwen Leachman, Consol Llupià, M. Jesús Martí, Rubèn Mettini, Miquel Obiols, Àngel Ollé, Jaume Palau, Giles Plowden, Montserrat Pruna, May Sanaut, Xavier Sanz, Esther Sobré, Natxo Sorolla, Christian Vahle, Laura Velasco, Iker Zuarzola. **Revisió lingüística:** Servei de Llengua Catalana de la UB.

Edita: Servei de Llengua Catalana de la UB.

Disseny de la coberta: Laura Velasco i Antònio Garcia. **Fotografia de la coberta:** Àngel Bravo.

Disseny, edició i maquetació: L'apòstrof, SCCL.

Fotolits: Addenda, SCCL. **Imprimeix:** Gramagraf SCCL.

DL B-22352-02

enXARXA'T té una periodicitat semestral. Els articles de la revista reflecteixen exclusivament l'opinió de qui els signen. Per participar en el proper número o publicar una carta d'opinió, escriu-nos a enxarxat@slc.ub.edu.

Amb el suport tècnic del Servei de Llengua Catalana de la UB.

Amb la col·laboració del Vicerectorat de Relacions Institucionals i Política Lingüística, Vicerectorat d'Estudiants de la Universitat de Barcelona. Divisió I, Divisió II, Divisió III i Divisió IV de la Universitat de Barcelona. Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació de la Generalitat de Catalunya.

EuroCom: ciutadans plurilingües per a una Europa multilingüe

El caràcter multilingüe d'Europa és en l'actualitat una realitat que esdevé cada cop més tangible per a tots el ciutadans d'aquesta part del món. Avui dia els intercanvis, els contactes i les relacions mútues entre europeus són d'una intensitat que fins ara no s'havia donat mai. Les comunitats lingüístiques europees s'acosten cada vegada més entre si, i el que abans era un coneixement superficial i teòric sobre el plurilingüisme europeu s'ha transformat en un contacte real entre cada cop més ciutadans que parlen llengües diferents. La comunicació per mitjà d'una tercera llengua (per exemple, l'anglès) no pot satisfer el desig d'aprofundir aquests contactes, ja que d'aquesta manera ningú no parla la llengua pròpia; des del punt de vista lingüístic, ningú no va veritablement a l'encontre de l'altre. El ciutadà europeu és cada vegada més conscient de la importància que té respectar la llengua pròpia dels altres. Tanmateix, considera excessius el temps i l'esforç necessaris per adquirir els coneixements que li permetin comunicar-se en les llengües dels conciutadans europeus amb qui manté contactes. Per aquesta raó, hom tendeix a renunciar a una veritable diversitat lingüística. Davant d'aquest atzucac, era imprescindible disposar d'una nova estratègia d'aprenentatge de llengües que possibilités l'accés dels europeus al plurilingüisme d'una manera realista, és a dir: sense incrementar l'esforç d'aprenentatge i sense exigir una competència maximalista, ans al contrari, reconeixent el valor d'una competència lingüística parcial (receptiva) amb finalitats comunicatives. En el fons es tracta d'assolir competències receptives en diverses llengües que permetin que en un procés comunicatiu cada interlocutor utilitzi la seva llengua i sigui capaç d'entendre la dels altres. Això és el que pretén el mètode EuroCom.

EuroCom és un mètode d'aprenentatge simultani de llengües europees, a la base del qual hi ha el concepte d'*eurocomprensió*, és a dir, la capacitat d'intercomprensió entre els tres grans grups de llengües europees: llengües eslaviques, germàniques i romàniques. L'objectiu del projecte

EuroCom és potenciar el plurilingüisme entre els europeus per la via de les competències lingüístiques receptives (la competència lectora, en un primer moment). Com a estratègia bàsica utilitza l'explotació cognitiva del parentiu existent entre les llengües d'una mateixa família o grup. Els antecedents d'aquest mètode són, d'una banda, la disciplina coneguda com a *recerca sobre l'aprenentatge de terceres llengües*, que defensa la utilització sistemàtica de les competències adquirides en altres llengües per a l'aprenentatge posterior de noves llengües. I, de l'altra, *la didàctica de l'aprenentatge simultani de llengües*, que, centrada en l'estudi de mètodes adreçats a l'adquisició de diferents llengües de manera simultània, suposa un estalvi important de temps i d'esforç intel·lectual quan s'aplica a l'aprenentatge de llengües semblants (llengües d'una mateixa família lingüística).

EuroCom parteix del principi que l'aprenentatge de llengües és fàcil sempre que hi hagi parentiu lingüístic. I es basa en el fet que el parlant d'una llengua ja sap moltes coses de les altres llengües de la mateixa família abans de començar-ne l'aprenentatge. Es tracta de poder reconèixer, de poder descobrir tots els aspectes que ja sabem de la llengua o les llengües que comencem a aprendre. La descoberta del que ja coneixem en el que sembla desconegut es realitza sobre dos fonaments lingüístics: el parentiu (el conjunt de semblances) existent entre les llengües i el lèxic internacional, amb una base comuna en amplis sectors de la vida moderna i de les llengües d'especialitat. El primer fonament té prioritat, perquè, més enllà del lèxic, permet reconèixer en la nova llengua estructures lingüístiques: tant en l'àmbit fonològic com en el morfològic i en el sintàctic. Aquest procés de descoberta es realitza aprofitant la facultat humana de transferir experiències, estructures i significats coneguts a nous contextos. EuroCom ensinistra els aprenents a fer un ús sistemàtic d'aquesta facultat en el camí cap al domini d'una nova

llengua. L'objectiu és millorar la capacitat de deducció. A fi d'aconseguir la màxima eficàcia en els processos de deducció i d'associació analògica, el mètode ofereix tot el bagatge necessari i permet que amb un mínim d'esforç d'aprenentatge s'aconsegueixi un màxim de deducció adequada.

Els àmbits en què hom pot reconèixer elements coneguts de cada nova llengua se sistematitzen en set sectors, anomenats *els set sedassos*. Metafòricament, podríem dir que en set processos de garbellament l'aprenent, com el que busca or, extreu de la nova llengua tot allò que ja li pertany, perquè ja ho té com a propi en la seva llengua. Amb el **primer sedàs** hom reconeix en la nova llengua el lèxic internacional, lèxic que en les llengües estàndard actuals s'ha creat a resultes del desenvolupament modern de la vida i del pensament humans. Aquest lèxic, que és compartit en gran mesura per les diverses llengües, té majoritàriament una base llatino-romànica, cosa que en aquest primer sedàs privilegia extraordinàriament les llengües romàniques. Mitjançant el **segon sedàs** es recull el lèxic compartit per la família lingüística romànica: el lèxic panromànic. Aquest sedàs mostra com el coneixement d'una sola llengua romànica representa una porta oberta a totes les altres llengües romàniques. Unes 500 paraules del llatí es troben encara avui en el vocabulari bàsic de la majoria de les llengües romàniques.

No és fins al **tercer sedàs** que s'utilitzen estratègicament de manera exhaustiva els parentius lèxics: mitjançant el reconeixement de les correspondències fòniques. En molts casos, especialment en paraules d'ús freqüent, no és fàcil reconèixer a primera vista el parentiu entre paraules que han experimentat canvis fònics diferents. En aquest àmbit es posen a disposició de l'aprenent totes les regles bàsiques de correspondència fònica, de manera que pugui reconèixer fàcilment el parentiu entre paraules i també el significat. El **quart sedàs** se centra en les grafies i pronúncies. En les llengües romàniques, si bé s'utilitzen les mateixes grafies per representar la majoria de sons, certes solucions ortogràfiques són diferents en cada cas i dificulten el reconeixement del parentiu lèxic i semàntic. EuroCom sistematitza aquestes diferències en la representació gràfica dels sons en una taula, mostra la lògica de la convenció ortogràfica que cada llengua ha adoptat, i elimina d'aquesta manera els possibles entrebancs. El **cinquè sedàs** aprofita l'avantatge que en totes les llengües romàniques les oracions bàsiques són estructuralment idèntiques. Podem parlar, doncs, d'estructures sintàctiques panromàniques. Amb el **sisè sedàs** EuroCom posa a disposició de l'aprenent les regles bàsiques dels elements morfològics, amb les quals es poden reduir al mínim comú denominador les diferents paraules gramaticals o les terminacions de les llengües romàniques (per exemple, com es pot reconèixer la marca de plural dels noms romànics?). D'aquesta manera es facilita la comprensió de les estructures gramaticals. Finalment, el **setè sedàs**, constituït per un llistat d'afixos, permet analitzar les paraules compostes i deduir-ne el significat mitjançant la separació d'arrels i afixos. Només cal recordar un

nombre petit de prefixos i sufixos llatins i grecs per accedir a un gran nombre de paraules. Amb aquests set processos de filtratge l'aprenent pot comprovar que molts dels coneixements lèxics i gramaticals de què disposa en la seva llengua es poden aplicar a les altres llengües romàniques, cosa que en facilita l'aprenentatge.

El projecte d'intercomprensió d'EuroCom¹ s'està aplicant simultàniament a l'aprenentatge de les tres grans famílies de llengües europees: EuroComRom per a les llengües romàniques, EuroComGer per a les germàniques i EuroComSlav per a les eslaves. Actualment, la branca més desenvolupada del projecte és la de les llengües romàniques. A partir de la versió original en alemany², s'han publicat les versions romanesa, italiana, anglesa i catalana³. En totes aquestes versions les llengües objecte d'aprenentatge són: el català, l'espanyol, el francès, l'italià, el portuguès i el romanès; i es preveu afegir-hi noves llengües en properes edicions. La proposta de plurilingüisme realista d'EuroCom parteix del convenciment que la nova Europa només es podrà construir si sabem conciliar el manteniment de la pròpia identitat amb l'obertura cap a les altres comunitats lingüístiques i culturals. D'altra banda, el projecte EuroCom ofereix a les llengües menys difoses, com el català, una plataforma immillorable per ser presents en els àmbits formatius de tot Europa.

1. Vegeu www.eurocomresearch.net
2. KLEIN, H. G.; TILBERT D. STEGMANN. *EuroComRom - Die sieben Siebe: Romanische Sprachen sofort lesen können*. Aachen: Shaker Verlag, 2000.
3. CLUA, E.; ESTELRICH, P.; KLEIN, H. G.; TILBERT D. STEGMANN. *EuroComRom - Els set sedassos. Aprendre a llegir les llengües romàniques simultàniament*. Aachen: Shaker Verlag, 2003.

Esteve Clua
Professor del Servei de Llengua Catalana de la UB
i de la UPF

'Auf Wiedersehen' a la meva professora particular (carta d'un sociolingüista)

Benvolguda Judith (Dresden, 1977),

Aquest març tornes a la teva ciutat. Em sap greu. Has estat una mestra excel·lent, que ha atès amb paciència les preguntes d'un aprenent etern d'alemany. Ha estat un plaer conèixer-te, i entendre una mica com és una *Ossi* (encara guardes el fulard de pionera comunista de quan eres petita?). Per sort a tu i a mi ens agrada aprendre llengües, que és un requisit fonamental per començar a trencar tòpics. Si no conegués una mica la teva llengua, tu encara series sols "una alemanya", jo seria sols "un català" (o "un espanyol"). Ara, després d'uns mesos de classe, ets una persona de carn i ossos, amb tot l'encant de la discreció. Permet-me amb aquesta carta acomiadar-te, donar-te les gràcies, i aclarir una petita obsessió meva. Per única vegada avui jo seré el professor... Amb els anys d'avantatge que et porto, ja em correspon...

Confio que aquests set mesos a Barcelona i a la UB t'hagin servit per millorar en la teva especialitat: la didàctica de l'alemany. Confio que t'hagi agradat aquesta ciutat, aquest país (que per a tu deu ser Espanya i per a mi és Catalunya) i sobretot la gent que hi vivim. Confio que t'hàgim acollit tan bé o més de com sempre ho han fet els romanistes del teu país, que sempre insisteixen a practicar el català amb mi mentre que jo insisteixo a practicar l'alemany amb ells... No hi ha res més desmitificador i afortunat que tenir amics d'altres llengües i cultures. Quins estereotips, ni els més tronats (vosaltres, alemanysots, sou eficients però antipàtics i capquadrats...) poden aguantar l'envestida d'un sopar amical, rialler i esbojarrat? Confio que, a tu, també se t'hagin esmicolat les imatges falses que tenies dels europeus del sud-est. M'entristiria que a la maleta, de tornada a casa, barrejats amb records amables, t'hi enduguessis algun prejudici.

Ja has pogut descobrir que aquí els lloguers dels pisos són caríssims, que som sorollosos; que tenim —i practiquem—

la dita "feta la llei, feta la trampa"; que paguem peatges d'autopistes religiosament tot i ser un país poc religiós; que treballem bastant, sobretot per pagar una hipoteca de la primera o segona casa; que posem, mig d'amagatotis, un caganer al pessebre o que ens tornem bojós pels bolets quan els arbres comencen a esgrogueir-se... Que tenim uns quants defectes, i —espero— alguna virtut... Per què, si no, una ciutat de moda entre els Erasmus europeus? De ben segur que també has descobert (en part per culpa meva) que alguns estem preocupats pel futur de la llengua del país: per la seva vida, per les seves malalties i per la seva mort.

Obsessió

Ja et devies adonar ben aviat —espavilada i desperta com ets— d'aquesta obsessió. Ja el primer dia que ens vam trobar per dinar i per xerrar en alemany, et vaig encolorar un *Guia de conversa alemany-català* i un fulletó sobre el "Català, llengua d'Europa" (*Katalanisch Sprache Europas*). No me n'has comentat mai res i no sé si aquests llibrets t'han servit per falcar una taula que balla al teu pis d'estudiants o bé si t'han fet algun servei... Em temo que no. I ho entenc: has vingut a aprendre castellà, tothom sap parlar en castellà i has vingut per poc temps..., de passada, sense haver de seguir estudis reglats, sense pretendre integrar-te. Espero que entendràs que hi insisteixi: no m'agradaria que a la maleta t'emportessis malentesos sobre la situació sociolingüística catalana. Se'n diuen (i escriuen) barrabassades i calúmnies i mai no se sap...

Hi ha biblioteques senceres sobre el que els germànics anomenen *l'espai lingüístic català*. Romanistes del teu país ens han estudiat amb detallisme entomològic, antropòlegs ianquis han tafanejat l'entrellat dels nostres conflictes etnicolingüístics amb una professionalitat digna de la CIA, i sociolingüistes de la casa intentem entendre

què carai volem o podrem parlar quan siguem grans. I què diem tota aquesta gent? Que som la primera minoria lingüística europea (sempre va bé ser el primer d'alguna cosa, ni que sigui en el vagó de cua). Que hi ha lleis superiors a favor del castellà i d'inferiors que donen una compensació lleu al català (és a dir, que els uns són més iguals que els altres). Que som una de les terres amb més immigrants i amb menys nadons del continent. Que el català té una tradició antiquíssima d'ús culte i popular (ara fa pocs dies, per exemple, s'ha reeditat en facsímil, un diccionari alemany-català de començament del segle XVI...). Que no som ni carn ni peix, sinó tot al contrari. I etcètera i etcètera.

Però em temo que aquests titulars sociolingüístics no sols són avorrits sinó enrevessats. Enrevessats sobretot per als que viviu en societats com la teva, on la llengua de la vida de cada dia, no la posa en dubte ningú (els turcs a Berlín o a Frankfurt aprenen, sigui com sigui, alemany). En canvi, en "una minoria subestatal" com Catalunya, els nouvinguts, sobretot els rics, poden passar sobiranament de la llengua catalana (els alemanys no aprenen català a Formentera). I també ho puc entendre. En aquest país n'hi ha uns com jo que parlem la llengua catalana, la de tota la vida, la "pròpia", que diuen els juristes; d'altres parlen la llengua oficial espanyola, perquè vingueren amb les grans migracions del segle XX des del sud d'Espanya, i n'hi ha d'altres que vénen darrerament, del Marroc, de Polònia, de l'Equador o del Senegal, i parlen berber, àrab, polonès, francès, castellà o wòlof. Ara per ara la llengua que fan seva els nouvinguts és, per majoria clara o absoluta, el castellà. Suposo que entendràs que voldria que, si

volen viure aquí, fessin seva també la llengua d'aquí. La primera.

Te'n vas i has passat relativament poc temps en aquesta terra. Has corregut ja món, has viscut als Estats Units (quan no conec un mot en alemany te'l dic moltes vegades en anglès). Com tu, cada dia hi haurà més gent, especialment en el món universitari i en certes empreses, que travessarà fronteres amunt i avall com els goliards medievals i que proclamarà que se sent de molts llocs, d'enlloc, o del món sencer. Però la majoria d'aquesta gent cosmopolita (turistes virolats, futbolistes mercenaris, venedors d'armament, estudiants de doctorat, especuladors universals, malabaristes de circ...) té una casa d'on provenen, unes arrels d'on han crescut... Nosaltres temem perdre aquestes arrels.

Fragilitat

Una estudiant sueca a Barcelona afirmava a *La Vanguardia* (8-XII-2002) que "no ens importa renunciar a la nostra llengua per poder comunicar-nos" (referint-se a les relacions internacionals). Una estudiant catalana també aspira a comunicar-se en castellà, en francès o en anglès sempre que convingui, però no pot (si és mínimament conscient i realista del que passa als seus barris i pobles) renunciar-hi, perquè ja hi ha renunciat molt més que els suecs, en les relacions a la seva societat. Els suecs usen amb normalitat la seva llengua en els jutjats d'Estocolm, a les escoles de conduir de Göteborg o a les caixes de l'Ikea de Malmö. I els nouvinguts d'arreu, que els suecs acullen amb bons tractes socialdemòcrates, aprenen suec.

Ja ho veus: ens sentim fràgils davant les llengües i cultures dominants. I no parlo de teories, ni d'elucubracions. Cada ús oficial de la nostra llengua (a l'Administració, a l'escola, a les universitats, a les esglésies...), el tenim perquè nosaltres o els nostres avantpassats l'han exigida o l'han guanyada. De petit, saps, jo mateix escrivia en català els cartells de l'escala de casa els pares, perquè el franquisme em prohibia fer-ho. No m'agradaria que se n'anessin en orris els esforços de moltes generacions... Sabem doncs molt bé el pa que s'hi menja amb la mort de les llengües, perquè ja hem començat a morir-nos. Els Boix, Puig i Martí de la Catalunya Nord, a França, ja no saben ni pronunciar els propis cognoms. A València alguns s'estimen tan (poc) la llengua que la volen separada. A Mallorca bastants residents europeus (molts compatriotes teus, per cert) no volen ni sentir-ne a parlar... I t'estalvio més exemples, que semblo hipocondríac. Ja ens agradaria no haver de preocupar-nos de la nostra llengua (tothom en té molts d'altres, de problemes a la vida) i solament viure-la. Ja ens agradaria fer-nos els suecs...

Mestissatge

Cada dia hi haurà més gent que, com tu, viatgi arreu de la nostra Europa i del Planeta. Els uns, lliures, com molts ciutadans de la nostra Europa rica. Els altres, obligats per la fam i la misèria. A tots, des del país els hem de tractar tan bé com puguem: atenent-los a la sanitat, a l'escola i a les universitats, als hospitals, als barris... També els hem de poder atendre bé lingüísticament, si el nostre ensenyament d'idiomes (dolent per al que no pot pagar-se viatges a Irlanda) ho permetés.

Els catalans, com els danesos o els holandesos, hauríem de ser, doncs, (de grat, ben de grat) plurilingües. Però no m'agradaria un plurilingüisme en què acabés rebent la llengua més feble, la primera del país. Al meu barri (el més catalanoparlant de Barcelona), a la bugaderia de la plaça del Sol (*Laundry. Lavanderie self-service*) tota la informació principal és sols en castellà i en anglès, mentre que la secundària és en francès, català, alemany i italià. Al meu barri, s'ha inaugurat un magnífic Istituto Europeo di Design, amb una exposició sobre el mestissatge, tota, exclusivament en castellà... A cada bugada (falsament mestissa) es perd un llençol?

Laundry

CUESTIONARIO

- Cómo nos ha conocido?**
 - a. casualmente, de pasada
 - b. aconsejada por amigos
 - c. navegando en INTERNET
 - d. publicidad
- Por qué nos ha escogido?**
 - a. por conciencia de la lavadora
 - b. por conciencia de la secadora
 - c. por la rapidez del servicio
 - d. porque es un lugar limpio y agradable
 - e. porque LAUNDRY garantiza la higiene, desinfectando automáticamente las lavadoras en cada ciclo con productos aprobados por el Ministerio de Salud
 - f. porque es económica
 - g. por cambiar de lavandería autoservicio
 - h. Otro
- Cuál es la modalidad de compra que prefiere?**
 - a. utilizando billetes y monedas
 - b. utilizando la TARJETA prepagada (que también es recargable y te concede un descuento en cada servicio)
- Es la primera vez que utilizas el servicio de lavandería autoservicio o agua?**
 - si
 - no

VER DETRÁS ▶

Disculpa. Potser tot el que he escrit és romanticisme, un altre invent dels alemanys, de qui se'n va encomanar la idea que la llengua és una manifestació de "l'esperit dels pobles". Però tota aquesta obsessió per la llengua no és res més que un afany universal, tan digne com l'afany per la igualtat social, la no-discriminació de gènere, o la llibertat de creences. Quin poble no aspira(ria) a ser reconegut tal com és i a poder continuar essent i canviant a partir de les seves maneres d'ésser i de parlar? Això és el que volen els porto-riquenys amb el castellà, els quebequesos amb el francès o els alsacians o els sud-tirolesos amb l'alemany. Molts catalans volem continuar essent "nosaltres" sense dir "no als altres". És veritat que no sabem del tot com es conjuminen les dues coses. Però sabem molt bé que si deixéssim les llengües i les cultures a les ordres del que diuen les empreses o els estats homogeneïtzadors, la nostra societat acabaria parlant sols castellà i, per als que s'ho podran

permetre, anglès. Aleshores, quan tots ja haguéssim passat a parlar les llengües "més útils", en el mostrador de carnisseria del supermercat (d'una gran cadena internacional, per descomptat) sols conservarem alguna relíquia de la llengua antiga com *cap de mort* o *crostó*, i en algunes llaunes encara llegirem noms venerables com *rovellons* o *escalivada*. I els sociolingüistes es dedicaran a investigar les "*Catalan interferences in the language of old generations*". Per exemple, *adéu*, o, millor dit, *Apaga y vámonos*.

Te'n vas massa d'hora. Et perds el dia de Sant Jordi, quan els catalans semblen més cultes i més enamoradissos (a tu, t'haurien regalat més d'una rosa). Et perds el temps de les cireres de maig i l'esplendor dels primers dies de mar. Te'n vas i sóc conscient que no podràs llegir aquesta carta, perquè és escrita en una llengua que no coneixes. Te'n vas i em queda l'interrogant de si em tractes de tu o de vostè... Saps que seràs sempre ben rebuda, quan tornis, qui sap si ja convertida en una insigne professora... T'acollirem molt bé. Si pot ser en la teva llengua. En qualsevol llengua. Però (*I hope so*) des de la nostra llengua.

Molta sort! Adéu. *Auf Wiedersehen*.

Emili (Gràcia, Barcelona, 1956)

Emili Boix-Fuster
Professor de Sociolingüística de la UB
(boix@lingcat.ub.es)

Cansats de tanta guerra

Un fet extraordinari va marcar el passat 15 de febrer: el món es va posar d'acord. Catalunya, Espanya, Anglaterra, els Estats Units, l'Iraq, Venezuela, Corea del Sud, Cuba, Palestina, Israel, Rwanda, l'Antàrtida i un llarg etcètera. Més de setanta-cinc països dels cinc continents van llançar un crit unànim a favor de la pau.

A Barcelona va haver-hi la manifestació més gran de la història de Catalunya. Prop d'1.400.000 persones (no puc sinó riure davant les 360.000 que va estimar la Delegació del Govern de Madrid) van assistir a una marxa que va aplegar gent de totes les edats. Les consignes de "No a la guerra" i "Aznar, dimissió", com a crítica a la subordinació del president espanyol a les idees de Bush, van ser les més aclamades per la immensa marea humana en una mobilització que passarà a la història del nostre país.

La població del Planeta va demostrar que està farta de la hipocresia dels polítics que ens governen però que no ens representen. Bush, Blair, Aznar, Berlusconi o John Howard (primer ministre australià, autoproclamat xèrif de Bush a l'Àsia) no aconsegueixen amb les seves mentides justificar una nova guerra a l'Iraq.

Les suposades proves que mostren no convencen la gent. Dificilment l'Iraq pot representar una amenaça tan seriosa com ens volen fer creure. El país asiàtic ha patit un sever embargament de l'ONU durant els darrers dotze anys que l'ha deixat en una situació llastimosa, de la qual, la seva gent, és el principal perjudicat. Per fer-nos-en una idea, podem dir, per exemple, que fins i tot es controlen els llapis basant-se en el fet que el grafit que contenen pot ser utilitzat en la fabricació d'armes, així com el paper, en previsió de ser utilitzat com a

propaganda del règim. Potser el que volen és saber on són les armes que els EUA els van vendre durant la guerra entre l'Iraq i l'Iran, quan Saddam era un aliat important. Com va sortir a la llum al mes de febrer, un dels informes secrets del Regne Unit per justificar l'atac contenia nombroses pàgines que no eren més que la còpia literal (amb faltes d'ortografia incloses) d'un treball universitari de fa una dècada. Si volen armes de tot tipus només han de buscar en països amics dels EUA, com Israel o la dictadura del Pakistan.

Un altre dels arguments que utilitza l'Administració Bush és el de la relació entre l'Iraq i l'organització Al-Qaida. Cal dir, primer de tot, que el règim de Saddam Hussein és de caràcter laic. La seva relació amb l'integrisme islàmic sempre ha estat dolenta i, de fet, el número dos del seu govern, Tarek Aziz, és cristià de ritu caldeu. Les incongruències arriben a tal punt que Colin Powell parla de més d'una desena d'anys de vincles entre l'Iraq i Al-

Qaida, mentre que el grup terrorista va ser creat fa cinc anys.

Però no ens enganyem, Hussein tampoc no ha fet cap bé a l'Iraq. El dictador s'ha deslliurat de tot el que li feia nosa, i ha planejat una neteja ètnica del poble kurd —fet que ara no comenta el govern de Bush, perquè busca el suport clau de Turquia, Estat que també ha practicat aquest genocidi—. Però qualsevol canvi s'ha d'impulsar des de l'interior del país, i no amb una guerra per imposar un president titella (com s'ha fet a l'Afganistan) que permeti controlar els pous de petroli i la situació geopolítica de la zona. Com ha dit el gran Wyoming, "només hauria faltat que quan l'Estat espanyol es trobava sota el règim de Franco ens haguessin vingut a tirar bombes".

Marc B. P.

Estudiant de Química

Foto: **Consol Llupià**

El 'Diari de la Pau'

Vaig llegir amb molt d'interès l'article de la Ciberzona, aparegut al número anterior d'*Enxarxat*, que versava sobre el col·lectiu Contrastant i la seva tasca de fer una mirada crítica a la manera com els grans mitjans de comunicació tracten les notícies d'actualitat. Sembla que va creixent la consciència que, de maneres de fer periodisme, se'n veuen de tots colors, amb l'infortuni que ens ha tocat viure una època en què els colors d'aquest ventall d'opcions són la majoria tirant a grisos.

Enmig d'aquest panorama i davant l'amenaça imminent de l'esclat d'una nova salvatjada bèl·lica, el dia 31 de gener d'enguany va reparèixer als nostres quioscos una capçalera de record amable entre els opositors a la Guerra del Golf de 1991. Em refereixo al *Diari de la Pau*, una publicació

setmanal nascuda en els primers anys noranta arran de les mentides que van envoltar aquest conflicte, les que els diaris, ràdios i televisions de mig món van encarregar-se d'escampar als quatre vents.

Dotze anys més tard, un grup de periodistes i altres persones interessades en temes de comunicació, aplegats a l'associació Fora de Quadre, ens hi hem tornat a posar. Des del primer número, el nou *Diari de la Pau* ha repassat l'actualitat oblidada dels conflictes bèl·lics que no mostren els grans mitjans, explorant-ne l'origen i els interessos econòmics que hi acostuma a haver al

darrere. Hi hem vist reflectides també moltes de les idees clau que ha d'anar forjant una cultura de pau, lluny de les grans desigualtats socials que encara avui són moneda corrent.

Tant de bo que aquesta i altres veus que s'han aixecat aquests mesos, en forma de mobilitzacions contra els instints més depredadors de la humanitat, siguin amb el temps cada cop més escoltades i es reconegui l'extraordinari valor que té la seva mirada particular sobre la realitat.

Cesc Mas Victori
Antic alumne de la UB

Una web al servei de l'activisme lingüístic modern

La Plataforma per la Llengua és una organització de la societat civil formada per persones i entitats que treballen a favor de la normalització lingüística del català.

Actua a la vegada d'una manera crítica quan és necessari, i positivista, per la qual cosa prioritza una imatge actual i una visió que pugui ser assumida pel nombre més elevat possible de persones. És per això que es pren com a punt de partida la importància de la llengua catalana dins el context lingüístic mundial, i particularment l'europeu, així com els valors afegits i potencials com a llengua d'ús en els productes de consum cada cop més nombrosos per la progressiva incorporació del català en els diferents àmbits del món socioeconòmic. Arguments d'aquest tipus han demostrat que són convincents a l'hora d'obtenir resultats. Per tant, en consonància amb aquestes línies d'actuació, hem desenvolupat la nostra pàgina web.

La web de la Plataforma per la Llengua (www.plataforma-llengua.org) és fo-

ramental per a la comunicació amb el públic de manera directa i clara sense cap filtre, i té com a objectiu principal el de relacionar persones, entitats i altres instàncies que

desitgin treballar a favor de la llengua des d'una perspectiva innovadora. En aquest sentit, la web també és un element important a l'hora de contactar amb les persones disposades a col·laborar, atès el caràcter interactiu d'aquest mitjà, de manera que tenim nous voluntaris disposats a treballar a partir del contacte per mitjà de la pàgina web.

En la pàgina web el visitant troba les campanyes, accions i activitats de la Plataforma per la Llengua en el marc d'una imatge renovada d'acord amb el nou activisme modern que volem potenciar. La web té vuit apartats: una "Presentació"; un apartat de "Campanyes"; la secció "Contactes", en la qual l'usuari pot emplenar una butlleta de col·laboració o bé de queixa, en cas que en algun moment s'hagi sentit discriminat lingüísticament per una

empresa o administració; la novetat de "*La Corbella*", la revista semestral de la Plataforma, que ara es pot consultar a la web; l'apartat dels "Estudis", on trobareu els documents sociolingüístics que ha elaborat la nostra entitat; el "Material gràfic" (fotografies, adhesius i tríptics); l'apartat de "Territori", on de moment hi ha representades les zones més actives: Barcelona, Vallès, Ponent i País Valencià, i finalment l'apartat d'"Enllaços", on s'inclouen totes les entitats que treballen a favor de la llengua catalana i dels drets nacionals. Com es pot veure, hi ha diversa informació amb l'objectiu de proporcionar noves idees d'actuacions, d'oferir dades que considerem bàsiques, i d'actuar com a distribuïdora de material. Desitgem que aquesta web sigui molt àgil i participativa, ja que si bé d'entrada apareix com una eina informativa, no deixa de ser en definitiva una crida a la mobilització i realització d'accions a favor de la llengua catalana i dels drets lingüístics.

Xavier Sanz
Plataforma per la Llengua

Cooperació internacional

L'estiu passat vaig tenir la gran sort de poder participar en el Projecte de Cooperació Interuniversitària Espanya – Amèrica Llatina 2002 organitzat per l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional (AECI). Va ser una experiència de creixement personal i professional que vull recomanar a tots els estudiants universitaris interessats en la cooperació internacional.

Tot va començar quan em vaig assabentar que hi havia aquestes beques a partir d'una xerrada. El pas següent va ser consultar la pàgina web de l'AECI (www.aeci.es) i llegir les bases de la convocatòria de l'any anterior i les places que s'oferien.

L'AECI proposa als estudiants universitaris d'últim curs i als doctorands l'oportunitat de col·laborar en una universitat d'Amèrica Llatina durant del període d'estiu (de dos a tres mesos). En algunes de les beques, l'AECI cobreix les despeses de transport, allotjament i manutenció, com va ser en el meu cas, en d'altres, el transport és a càrrec de l'estudiant.

Normalment les beques es convoquen al mes d'abril, i a l'hora de fer la sol·licitud és molt recomanable comptar amb l'ajut d'algun professor o

professora. Des d'aquí vull agrair la col·laboració de Joan Mallart i Francesc Raventós, sense els quals no m'haurien concedit la beca. Una vegada s'ha lliurat la sol·licitud i tota la documentació necessària a l'Oficina de

Relacions Internacionals de l'edifici de plaça Universitat, només cal esperar. Amb una mica de sort rebreu una trucada per tal de comunicar-vos que heu estat escollits. Jo vaig ser seleccionada per a la plaça de Pedagogia de la Universidad Nacional de la Patagonia San Juan Bosco, a la ciutat de Trelew. D'aquesta manera va començar la meva aventura argentina. Durant els mesos d'agost, setembre i octubre vaig col·laborar en un petit projecte d'investigació i vaig impartir classes a la Facultat d'Humanitats des de la Càtedra de Pedagogia. Vaig compartir

experiències i coneixements amb professors i professores i alumnes. Vaig gaudir alhora de la possibilitat d'ampliar els meus coneixements teòrics i, a més, de desenvolupar-los a la pràctica.

Però potser el que em va resultar més gratificant van ser les relacions personals i l'aproximació a una nova cultura. Des de la meva experiència us animo a participar-hi i a viure un estiu diferent.

Laura Guilera Rico
Estudiant del doctorat
"Educació i Democràcia"

En aquesta secció ENXARXA'T publica opinions, rèpliques i suggeriments de membres de la UB sempre que siguin d'interès general i respectuosos amb les persones i institucions. Tenen prioritats els textos breus (que no excedeixin de 20 línies), que poden ser escurçats.

La nostra opinió sobre la pel·lícula 'L'auberge espagnole' ('Una casa de locos')

La visió de la pel·lícula m'ha fet sentir la necessitat de parlar altres llengües per poder entendre més gent. De totes maneres, m'he adonat que hi ha una llengua mundial (a part de l'anglès), que és una llengua no parlada, i que tothom entén.

Igual que a la pel·lícula, jo també em vaig trobar en la mateixa situació, que algunes de les classes són en català. En un primer moment ho vaig veure com un problema. Després em vaig adonar que el català no és tan difícil i que la gent a Barcelona ho viu en harmonia i tranquil·litat. Jo tinc molt bons amics catalans que m'ajuden. Crec que aprendre català és una qüestió de riquesa cultural i que val la pena.

Gwendolyn
Estudiant dels cursos de català de nivell inicial

Vaig trobar que a la pel·lícula hi havia molts estereotips respecte a les nacionalitats, però m'ha agradat molt el tracte de la situació dels estudiants Erasmus. Al principi de la pel·lícula, quan el protagonista busca pis, es troba en una situació com la que nosaltres hem viscut. Trobar un pis a Barcelona és molt difícil, però com diu el protagonista: "Totes les dificultats es converteixen en aventures per explicar un cop passades."

Una altra escena que m'era familiar és la de la situació del protagonista quan parla pel mòbil en francès al carrer i uns nois espanyols el molesten en sentir-lo parlar una llengua estrangera. Jo també em vaig trobar en una situació similar. En general la pel·lícula m'ha agradat molt i crec que, sigui Erasmus o no, és molt divertida.

Grace
Estudiant dels cursos de català de nivell inicial

Parlem amb estudiants que participen a la Borsa d'intercanvi lingüístic

Des de setembre de 2000 funciona a la Universitat de Barcelona un programa d'intercanvi lingüístic amb què els estudiants nouvinguts a la UB de parla no catalana poden intercanviar conversa amb estudiants catalanoparlants. Hi ha dues modalitats d'intercanvi: les Tutories de suport lingüístic i la Borsa d'intercanvi. A la Borsa, els estudiants no catalanoparlants poden intercanviar qualsevol idioma en parelles o grups que des de les comissions de la Xarxa de Dinamització Lingüística es van formant a partir de les persones que s'hi apunten. Les Tutories, al seu torn, estan pensades especialment per a estudiants castellanoparlants i compten amb el guiatge d'estudiants catalanoparlants i d'un professor que actua des dels diversos centres d'autoaprenentatge que hi ha a la UB. Així mateix, la participació en aquesta modalitat es reconeix amb dos crèdits de lliure elecció.

Avui fem una trobada al bar de la Facultat de Dret amb algunes persones que formen part d'aquestes parelles i grups d'intercanvi de conversa de la Borsa. Han vingut el Christian Vahle, estudiant alemany de Medicina; Abdelfatah el Abbas, estudiant de Farmàcia provinent del Marroc; Iker Zuarzola, estudiant basc de Biologia que participa en un grup d'intercanvi de conversa català-basc, i Grace Byeon, una californiana d'origen coreà que estudia Filologia Hispànica.

Hem quedat al bar, però després de trobar-nos, com que el temps acompanyava, hem decidit anar a seure a la gespa.

Quan va decidir venir a estudiar a la Universitat de Barcelona, coneixíeu l'existència del català? Què en sabíeu o què pensàveu?

Grace: Sí, tenia una classe d'història d'Espanya i ens van introduir en el tema de les llengües d'Espanya i tot això...

Iker: Jo també ho sabia. Allà ja ens van dir que en venir aquí tindriem classes en català, més que res perquè ens féssim a la idea i que no fos arribar aquí i trobar-nos de cop amb una situació inesperada i desconeguda. Potser sí que em pensava que seria més fàcil, sempre m'havia fet la idea que seria més fàcil i..., sí, entendre'l, sí, ja des del principi, però per arribar

a parlar-lo sí que ens ha costat i encara no ho fem del tot bé. També hi influeix el fet que la gent que ens ha conegut s'han acostumat a parlar-nos en castellà i és un obstacle per aprendre la llengua, perquè mai no et parlen en català, i d'això en fan una rutina.

Grace: Sí, jo veig que, per exemple, en una botiga, a la persona que hi ha davant meu, li parlen en català, i a mi, sempre em parlen en castellà o en anglès.

Abdelfatah: Jo estava estudiant a Granada, em quedava un any i mig o així i com que m'agradava Barcelona vaig decidir venir cap aquí. Sabia que existia el català, però no tenia ni idea

que fos una llengua que tingués tant de pes a les classes.

Potser per manca d'informació...

Abdelfatah: Exacte, jo sabia que es parlava al carrer, al principi si parlava en castellà em responien en castellà, però després he anat veient que es parla més del que em pensava.

Christian: Jo ja sabia que el català és la llengua oficial i, de fet, algunes persones em van dir que si no sabia parlar català no podia estudiar aquí; però no penso que sigui així. Jo estudio Medicina i moltes classes es fan amb diapositives i altres mitjans i pots seguir-les perfectament sense saber la llengua.

Heu trobat diferències importants en la manera de viure a Barcelona respecte a la vostra ciutat d'origen?

Christian: No conec gaire Espanya, però crec que Barcelona és una de les ciutats més obertes, amb molta vida i molt de tot, mentre que a Alemanya, a la meua ciutat, Lübeck, no hi ha res, és molt provinciana.

Els canvis més importants per a tu?

Christian: Bé, sortir més a les nits...

En els horaris?

Christian: Sí, també, i sobretot els horaris dels menjars, que són molt diferents, i per a mi això és molt divertit..., però bé, tot això són costums!

Abdelfatah: En comparació amb Casablanca, les diferències són molt grans. M'agrada sobretot en el sentit cultural... Bé, aquí pots fer el que et vingui de gust: hi ha un munt de teatres, etc. Tot això també és molt diferent en comparació amb el sud, on duia ja nou anys; de fet, amb el sud he trobat una gran diferència, per a mi, aquí la gent és més oberta i sobretot més competent, que és el que jo buscava.

Iker: Jo, en comparació amb Bilbao, que es la ciutat gran que hi ha més a prop d'on visc, trobo que hi ha grans

diferències, sobretot perquè aquí hi ha gent de tot arreu i això enriqueix. És clar que, també, en ser més gran hi ha més coses per fer, sobretot pel que fa a actes culturals... I per a mi el clima també hi té un paper important, perquè vulguis o no influeix en l'estat d'ànim de la gent.

Grace: Per a mi el clima és el mateix, perquè jo sóc de Califòrnia, el que sí és molt diferent és que aquí pots anar a tot arreu amb metro, transport públic i a peu, mentre que allà hem d'agafar el cotxe per anar on sigui. A més, estic acostumada a una societat més oberta, al sud de Califòrnia hi ha molts asiàtics, i en canvi aquí vaig pel carrer i de vegades em criden: "Japonesa!, xinesa!", i al principi això em va xocar molt.

És curiós que, per un costat, a l'Iker, li havia semblat una ciutat molt cosmopolita, i per l'altre, a tu, que et passin coses així...

Grace: Suposo que és més cosmopolita que altres llocs d'Espanya, però no tan com el sud de Califòrnia.

Us va sorprendre d'alguna manera l'ús del català a les classes? I el fet que també s'usés en altres espais socials?

Grace: Jo, com que estudio Filologia Hispànica, les classes les fan en castellà, de totes maneres abans de venir ja sabia que a la Universitat de Barcelona moltes classes eren en català. Ara bé, també em van dir que es parlava més català al carrer i em va sorprendre la quantitat de gent que parla castellà i anglès, però la gent que parla català al carrer no, no em va sorprendre.

Iker: A mi, tot i que sabia que es parlava català, sí que em va sorprendre l'ús a les classes, sobretot en comparació amb el basc, al País Basc. Allà, potser, de totes les classes, només una es fa en basc, i aleshores segueixes aquesta classe tots els cursos i vas sempre amb la mateixa gent, i només n'és una d'entre quatre o cinc. Doncs això, que aquí es parla més el català que al País Basc el basc. De totes maneres, no crec que Barcelona sigui el lloc on es parla més el català.

Abdelfatah: Com que al Marroc des de petits parlem francès i àrab, quan vaig anar a Granada vaig haver d'aprendre castellà i vaig fer-me a la idea. Després, en venir aquí, em va caldre aprendre català i ja no era com al principi, que has d'aprendre un idioma nou i tot el que això comporta, d'il·lusió, ganes..., ja no l'aprens amb el mateix entusiasme, ja que se'm presentava més com una altra dificultat. A les classes alguna vegada havia demanat que m'expliquessin alguna cosa en castellà. Suposo que si em parlessin en castellà, m'ajudarien més. Pel que fa a l'ús del català al carrer, doncs ho entenc, és la llengua pròpia d'aquí.

Christian: Com ja he dit abans, sabia que el català era la llengua oficial, suposo que és la llengua de la població autòctona i per això és lògic que parlin català.

Què et va animar a apuntar-te a la Borsa d'intercanvi lingüístic?

Christian: La idea de conèixer gent, i també que la becària de l'oficina de la Xarxa de Dinamització Lingüística em va dir que feia falta gent per a l'intercanvi.

Formes part d'alguna parella o grup d'intercanvi?

Christian: De fet, el que ha passat és que la meua parella d'intercanvi ha marxat a Alemanya per fer un intercanvi i ara no tinc parella.

Però éreu tres al principi, no?

Christian: Sí però, l'altra noia ara surt amb un noi italià i vol aprendre italià.

Abdelfatah: Doncs jo vaig veure un anunci al tauler de la Facultat per

aprendre català intercanviant la llengua, i com que a Granada havíem intentat fer això amb el castellà, de seguida m'hi vaig voler apuntar. També per conèixer gent, ja que és una bona manera per fer-ho.

Iker: Jo volia arribar a poder parlar la llengua i també per conèixer gent, és clar. Estic en un grup d'intercanvi basc-català i el que sí que m'ha sorprès és la diversitat del grup, a part que el vam haver de dividir en dos perquè érem molts.

Grace: Jo he conegut molta gent només interessada a aprendre anglès més que no pas a intercanviar la llengua i a ajudar-me a mi també. Tot i ser un tòpic, penso que la gent catalana són una mica freds; a més, jo no coneixia gaire gent catalana i per això volia fer aquests intercanvis, perquè la gent que s'hi apunta són més oberts i em volen ajudar de veritat, a més, l'intercanvi és més entre iguals.

Com valoreu la vostra estada a Barcelona? I l'experiència a la Borsa d'intercanvi lingüístic?

Grace: No ho sé, encara no ha acabat la meva estada, però hi ha moltes coses de les quals no t'adones fins que les vius... Per exemple, la tranquil·litat. Aquí és més tranquil que als Estats Units, tot i que és una gran ciutat. Allà la competitivitat hi és sempre, ni tan sols et deixen els apunts si els demanes, aquí encara trobes gent que et vol ajudar.

Iker: A part del que ja s'ha dit, vull destacar que, de tant en tant, en un lloc tan gran et pots sentir molt sol, tot i que mira..., a vegades també és bo estar sol. Pel que fa a la Borsa, doncs de moment la valoració és molt bona i, en tot cas, com que encara continuo amb l'intercanvi, espero que encara vagi millor.

Abdelfatah: La Borsa ha anat bé, tot i que jo podia haver après més, posant-hi més interès...

A part de la Borsa heu assistit a cursos de català?

Abdelfatah: Jo no, perquè volia aprendre català parlant. Però sí que en faré.

Sobre el tema de la soledat, vull dir que molts estudiants catalans tornen el cap de setmana a casa seva, però nosaltres no, i és clar..., és diferent. D'altra banda, quan vaig venir aquí jo volia veure com es vivia aquí realment.

Christian: Per a mi aquest és el millor any d'estudiant fins ara i la meva experiència a la Borsa ha estat molt bona: vam anar a Vilafranca a veure els castellers i em va agradar molt, i a part hem fet sopars..., fins que la companya d'intercanvi ha marxat a Alemanya.

Heu vist la pel·lícula *L'auberge espagnol*?

Christian: Sí, i crec que si els meus pares veuen aquesta *pel·li* deixaran d'enviar-me diners, perquè les situacions de la pel·lícula són reals, fem festes, sortim, etc., però no contínuament. És una pel·lícula i no fan pel·lícules sobre el fet d'estudiar.

I el tema de la llengua a la pel·lícula?

Christian: Sí, és l'escena que la noia demana al professor si pot parlar en castellà i el professor diu que no perquè estan a Catalunya i la llengua és el català. He sentit històries semblants d'altra gent, però el meu cas és que quan algú demana que parlin castellà, el professor parla castellà.

Grace: Una amiga meva va demanar al professor que canviés de llengua i

va dir que sí, però un altre dia va dir a la classe: "Canvio de llengua perquè aquesta noia vol", i és clar, ho trobo malament perquè, de fet, si no vols canviar de llengua, no canviïs, però no humiliïs ningú. Jo, la pel·lícula *L'auberge espagnol*, la vaig veure ahir, amb la meva classe de català, i em van sonar moltes coses, com tota la qüestió dels pisos, que truques i has d'anar corrent a veure'ls perquè en poques hores estan ocupats.

Iker: Sobre la llengua, entenc que tens dret a demanar que es canviï la llengua i el professor té dret a dir que no, igualment amb respecte, però també penso que hi ha altres fórmules, com algun professor que deia que si no s'entenia alguna cosa, després li ho explicava en castellà, a ell sol, o bé aturava la classe i ho explicava en castellà i després continuava en català. Penso que això no està malament, és una bona fórmula que respecta tothom.

Voleu afegir alguna altra cosa?

Grace: De la llengua?

O de la Borsa o del que sigui...

Grace: Doncs a mi la *e* oberta m'està matant, no diferencio gens entre *è*, *é*, per a mi és tot igual... [rient] No, bé... Amb els intercanvis aprens molt més que a la classe. A classe de gramàtica sí que n'aprens, però és clar, també has de parlar molt per aprendre ben bé la llengua, i si parles amb un estudiant aprens a dir coses pràctiques, útils, per quan estàs aquí.

Christian: Jo tinc dos amics espanyols que parlen més o menys l'alemany i el que fem és quedar de tant en tant i jo parlo tota l'estona en alemany, ens corregim... És la manera d'aprendre totes les frases més pràctiques i col·loquials, perquè per llegir un text, amb esquemes i un diccionari ja te'n surts.

Doncs molt bé, moltes gràcies a tots per haver vingut. Apa, salut!

Pep Cara

Servei de Llengua Catalana

Fotos: **Consol Llupià**

Una experiència al Salvador

Visitar un país estranger és, com tot viatge, una experiència que omple de coneixement i fa canviar la perspectiva amb què mirem la realitat. Però viatjar a un país com el Salvador comporta molt més que un augment de coneixement, comporta una immersió en una realitat diferent i propera al mateix temps, un aprenentatge permanent del qual sembla que mai no n'hi ha prou, i comporta, sobretot, una vivència a partir de la qual un ja no es pot mirar el món amb els mateixos ulls de conformitat, sinó amb la mirada crítica segons la qual cal que les coses canviïn perquè països com el Salvador puguin millorar la situació social, política i econòmica.

La meva experiència al Salvador ha estat com a cooperant d'una ONG, però potser la feina que he fet ha estat relativament diferent a la que fan la majoria de persones cooperants. A diferència del que passa normalment, la meva feina no va ser treballar en les empobrides zones rurals, sinó en les marginades i degradades zones urbanes que envolten el centre de la capital, San Salvador. És en aquest treball diari on un s'adona del mal repartiment de la riquesa que hi ha en aquest país (un 10% de la població concentra el 90% del capital), en veure famílies malvivint en assentaments al costat del riu, en terrenys abruptes o

en la falda del volcà; zones d'alt risc en què la gent s'estableix il·legalment perquè no té prou diners per pagar un lloguer, ni l'aigua, ni l'electricitat, etc. Tan sols (i a vegades ni això) tenen diners per poder menjar dues vegades al dia, vestir els fills i dur-los a l'escola.

La situació d'aquestes zones és de pobresa i desesperació; situació que també es fa palesa en qualsevol lloc de la ciutat. La inseguretat ciutadana és un tema del qual es parla molt perquè és molt visible; ara bé, cal tenir present que els robatoris, atracaments i assassinats no són fruit d'una erròniament suposada "mala fe dels pobres", sinó de la desesperació econòmica, de la situació sense sortida en què es troba més del 50% de la població, en què, com que no hi tenen res a perdre, es decideixen a fer el que sigui per poder aconseguir un tros de pa.

Però, malgrat la duresa de la vida al Salvador (que es manifesta sobretot a les grans ciutats), aquest petit país d'extensió semblant a la de Catalunya té coses meravelloses que fan que tothom que hi vagi desitgi tornar-hi. La curiositat dels volcans que caracteritzen el paisatge de tot el país, la frondositat de boscos que s'estenen al llarg de quilòmetres, els enormes llacs que enlluernen la vista i mil elements més d'un paisatge increïble.

Tots, engrandits per la gent que hi viu, una gent que sembla que tinguin una solidaritat i alegria inacabables, una gent que, tot i haver patit una guerra de dotze anys, un huracà, dos terratrèmols, i un govern titella dels Estats Units que privatitza tots els sectors públics, continua lluitant amb molta força per una societat millor, sempre amb un somriure als llavis i oferint la mà al visitant per a qualsevol cosa. Una gent que sobreviu gràcies a la pròpia solidaritat i optimisme.

Si es vol viatjar al Salvador, doncs, no s'hi pot anar en classe turista. Cal viatjar-hi amb la idea prefixada que l'allotjament no serà en hotels còmodes de cinc estrelles des dels quals es podran fer sortides organitzades als volcans, platges i llacs del país, sinó que caldrà dormir en comunitats rurals, en cases de làmina i portes de fusta, sense possibilitat de banyar-se cada dia i potser sense aigua potable. Ara bé, viatjar així vol dir capbussar-se de ple en la realitat social del país, conèixer realment com és la gent, com viu el dia a dia, entendre el perquè de les coses, per què la gent creu tant en Déu, per què s'ajuden tant, per què la gent acull tan bé els forans, etc. És una experiència que, a part d'innovadora, és sobretot enriquidora, molt més enriquidora que la possible lectura de llibres i llibres sobre el país. Llegint es pot aprendre molt, però allò que ofereix una estada al Salvador no es pot descriure en cap llibre, només es pot viure.

Anna Albareda
Estudiant del màster
"Cooperació i Desenvolupament"

Zona de cinema

Anem de festivals: una agenda dels propers festivals celebrats en terres de parla catalana (II)

A l'anterior número de l'ENXARXA'T vam fer un primer repàs als festivals de cinema més matiners del 2003. Perquè us pugueu continuar passejant per les terres de parla catalana amb la sensibilitat cinèfila a flor de pell, aquí teniu un nou recull de certàmens a punt de començar. No hi són pas tots, però potser sí els més originals. Sigueu dinàmics i, si podeu, no us en perdeu cap.

→ XI MOSTRA INTERNACIONAL DE FILMS DE DONES Juny de 2003

La Mostra, que no té caràcter competitiu, és una finestra oberta al treball de la dona en l'àmbit audiovisual en tots els seus vessants. S'organitza per iniciativa de Drac Màgic i de la Filmoteca de Catalunya, i les projeccions es fan als Cinemes Verdi de Barcelona des de la desena edició. Inclou seccions retrospectives, homenatges, exposicions i taules rodones amb convidades de relleu internacional. Paidós va editar aquest mateix any un llibre on es registra l'activitat d'aquest certamen ja força veterà i es ressenyen les 299 pel·lícules que hi van participar fins a la novena edició.

→ 14È FESTIVAL DE CINEMA D'ALFÀS DEL PI

Del 4 al 13 de juliol de 2003

Amb tretze edicions a les espatlles, el Festival d'Alfàs del Pi és ja un clàssic dels estius llewantins i una de les propostes cinematogràfiques més refrescants dels països de parla catalana. El certamen inclou projeccions a l'aire lliure vora el mar, sessions golfes i concerts de música. S'estructura en dues seccions competitives oficials, una de curtsmetratges i una altra de llargmetratges, dedicades totes dues a les produccions del conjunt de l'Estat espanyol. El desitjat Far de Plata, atorgat al millor llargmetratge, comporta l'obtenció d'un subvenció xec de 30.000 euros.

→ 10È FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA DEL MEDI AMBIENT

Del 4 al 8 de juny de 2003

No us deixeu entabanar pel títol, aquest no és un festival ecologista. És obert a totes les produccions que aprofundeixin en la relació de l'home amb el seu entorn; i això inclou, és clar, les ciutats més brutes i cimentades. Sant Feliu de Guíxols és la seu d'aquest Festival que enguany celebra el desè aniversari. La tenacitat i el compromís del certamen han estat reconeguts amb la concessió de diversos premis,

entre els quals destaquen el de l'Agència Europea del

Medi Ambient i el de la Princes Awards Foundation com a millor certamen europeu d'aquesta temàtica. Tot un mèrit!

Els films que concorren al Festival, siguin premiats o no, participen en una mostra itinerant internacional que acaba al Festival Madre Fèrtil Tierra Nuestra de Costa Rica, amb el qual el certamen de Sant Feliu està agermanat des de les primeres edicions.

→ 4T FESTIVAL DE CURTMETRATGES DE LES ILLES BALEARS FONART 2003

Agost de 2003

Els promotors culturals Fona Artists organitzen, des de fa quatre anys, una Mostra de Curtmetratges que es va convertir pròpiament en festival l'any 2000. L'èxit de públic des d'aleshores ha permès ampliar notablement el certamen i ha fixat la seu principal a la capital balear, però ha mantingut a Alcúdia —la seu original— algunes de les seves activitats paral·leles. En l'última edició, el Fonart, en col·laboració amb la UIB, va obrir una nova secció competitiva destinada als curts d'animació, que s'uneix a les ja existents dedicades als curtsmetratges de ficció i als videoclips.

L'estrella del Festival, però, va ser Michael Nyman, autor de la banda sonora de pel·lícules com *El Piano*, entre d'altres. El compositor va actuar amb el seu conjunt en el doble acte de clausura que es va fer entre Alcúdia i Palma.

Val a dir, però, que aquesta és només una de les moltes facetes en què es desenvolupa l'activitat dels promotors mallorquins Fona Artists, dedicats també a l'organització de concerts —el 22 de novembre actuava Sexy Sadie a sa Pobla— i a l'edició discogràfica —The Silers, Slide, etc.—. Ja veieu que val ben bé la pena visitar les Illes..., i no només per les platges.

→ 15È FESTIVAL DE CINEMA DE GIRONA

Del 26 al 29 de setembre del 2003

L'any 1989 un grup d'amants del cinema va decidir organitzar unes Jornades de Vídeo Creatiu destinades a donar a conèixer les creacions dels artistes de les comarques gironines. Tres anys més tard aquestes Jornades ja s'havien convertit en el Festival de Cinema de Girona, obert també als llargmetratges. D'aleshores ençà, el Festival s'ha consolidat com una de les propostes més fermes dins el panorama cinematogràfic de Catalunya, especialment atent a la producció autòctona.

També hi destaca l'atenció al cinema jueu, amb un apartat exclusiu dins del Festival; i la col·laboració amb el Centre George Pompidou de París, que permet la projecció dels documentals exhibits al Festival de Films Etnogràfics i Sociològics de la capital francesa.

→ 21È FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA DE MUNTANYA I AVENTURA DE TORELLÓ

Segona quinzena de novembre del 2003

El festival de cinema és una excusa excel·lent per convertir Torelló en un punt de trobada de tots els amants dels esports a l'aire lliure, tradicionals o d'aventura. Paral·lelament a la projecció dels films, s'organitzen exposicions, concursos fotogràfics, cicles de conferències i mostres de llibres especialitzats. El Festival, però, no funciona com a mer pretext i, a més de la vocació internacional, ha assolit un gran prestigi per la qualitat de les pel·lícules en competició.

Tot i que la programació per a l'edició d'enguany encara no està del tot definida, pot servir de referència la de l'any passat: amb motiu del vintè aniversari del Festival es van reunir onze dels millors alpinistes del món per explicar les seves experiències en diversos debats i xerrades. Va destacar la presència de Jim Bridwell i Royal Robbins, entre altres, que van fer —i de segur que ho faran en el futur— de Torelló una cita inexcusable per a tots els amants de la muntanya.

Qui és qui... al cinema?

Qui és... Krzysztof Kieslowski?

A Kieslowski, aquest mes d'abril la Filmoteca li dedica un cicle, per això us en parlem ara, perquè en gaudiu amb coneixement de causa o, com a mínim, perquè en pugueu parlar i quedar com uns entesos.

Krzysztof Kieslowski va néixer a Varsòvia —Polònia, companys, Polònia!— el 1941, però no va aconseguir estudiar cinema fins al 1965, perquè li van negar l'ingrés a l'escola —la mateixa on va estudiar Polanski— unes quantes vegades.

De tota manera, ser director de cinema a la Polònia comunista només obria dos camins: el de fer pel·lícules per al Partit o el de fer pel·lícules tan subversives com ho permetia la incompetència delsensors. Kieslowski va provar les dues opcions —bàsicament feia documentals o curtmetratges— i així va aconseguir no ser amic de ningú. Les pel·lícules d'aquests anys, invisibles fora de retrospectives exhaustivíssimes, inclouen títols tan descoratjadors com

Principis de seguretat i higiene a una mina de coure (1972).

Als anys vuitanta, amb la indústria del cinema estretament controlada pel poder, el polonès Kieslowski ja no aconseguia diners de ningú. Una mica desesperat, es va decidir per la via completament apolítica i va rodar *El Decàleg* (1988), deu episodis televisius basats en els deu manaments bíblics. Aprofitant l'èxit que una de les històries, convenientment allargada, va tenir a Cannes, va marxar cap a França. Allà, la seva fama va començar a augmentar, fulgurant, amb *La doble vida de Verònica* (1991) i la trilogia *Blau* (1993), *Blanc* (1994) i *Vermell* (1994), projectada sobre els tres colors de la bandera francesa i, alhora, sobre la tríada revolucionària "igualtat, llibertat i fraternitat". L'èxit aclaparador de la darrera, per la qual Kieslowski va optar a l'Oscar com a millor director, no li va impedir anunciar que es retirava del cinema per sempre més. Un parell d'anys més tard, però, ja s'ho havia

repensat, i projectava el rodatge d'una altra trilogia: *Cel, Infern i Purgatori*. Però un traïdor atac de cor, ironies del destí, se l'endua sobtadament d'entre nosaltres al 1996. Només va poder deixar, de tot plegat, únicament el guió de *Heaven* (2002), que finalment va dirigir l'aclamat Tom Tykwer, autor de *Corre, Lola, corre* (1998).

Vicenç Tuset

Estudiant de Teoria de la Literatura

Zona musical

Música i societat

En tot poble que es desenvolupi en plena normalitat, la llengua és un factor que no necessita una protecció especial, simplement evoluciona pel dictat dels temps, i si aquesta evolució deriva cap a la destrucció no és per cap altra raó que per la voluntat dels seus parlants. Quan aquesta destrucció és condicionada per una imposició externa, la voluntat dels parlants per conservar-la ha de ser major, i en aquests casos sí que caldria parlar de la necessitat d'una protecció especial. La música és un element dinamitzador de la nostra cultura i aquesta ens pot mostrar des d'un punt de vista parcial l'evolució a la qual la nostra societat és sotmesa; així és com veiem la manipulació que es practica en nom de la deessa de l'economia, que aixafa milers d'idees intel·ligents i no permet que noves i innovadores bandes tirin endavant.

Als Països Catalans el panorama musical ha evolucionat de manera considerable en els darrers anys; d'aquesta manera, han aparegut noves maneres d'entendre la música que de seguida han arrelat profundament, i que, per tant, la nostra cultura ha adaptat amb els seus trets característics. Això ha passat amb molts estils musicals, sobretot en el *rock* i el *pop*, que han pres les característiques bàsiques de l'estil corresponent i les han vestit amb el nostre dia a dia, les vivències i preocupacions que té la gent del carrer. Això, però, no passa amb altres estils que no gaudeixen de la mateixa popularitat i que, consegüentment, no són tan rendibles. En aquests casos, als grups que aposten per cantar en el nostre idioma i parlar dels nostres problemes, se'ls presenta un futur obscur i ple de dificultats, que en el millor dels casos acabarà amb una pseudoconsolidació del grup i amb el poc entusiasmador funcionament de l'"anar tirant". Cal mencionar que

sempre hi ha excepcions i que l'elecció a favor de la nostra identitat, és a dir, de no menystenir la nostra llengua per considerar-la poc competitiva en el gran mercat global, de vegades pot comportar el reconeixement merescut.

En el proper número farem una breu síntesi dels darrers corrents i estils musicals que estan sorgint a Catalunya, si esteu interessats a enviar-nos informacions sobre nous grups catalans, endavant, aquest és el vostre espai!

Alguns estils de música han aconseguit lligar la festa amb la reivindicació política. Aquests, que solen deambular entre el *punk*, l'*ska*, el *hard-core* i fins i tot el *rap*, tenen un públic fidel i incondicional, però en cap cas és l'elecció majoritària de la nostra societat. Encara que la seva acceptació sigui creixent, el ressò en els mitjans continua sent escàs, per tant, la seva ascensió és de nou dificultada.

Altres estils, com la música tradicional, gaudeixen de subvencions que permeten que puguin proliferar. Sens dubte, el nostre patrimoni cultural mereix sobreviure —ningú no parla de la reducció de les subvencions—, encara és més, cal entendre-les com una necessitat i estendre-les a la resta d'estils. Per a la majoria de joves, la música és una teràpia vàlida contra l'estrès de la societat de consum i ofereix l'oportunitat de refugiar-s'hi encara que sigui momentàniament. És vital, doncs, que això no s'estanqui i que les portes estiguin obertes per a tots els que optin a participar-hi.

Si d'altra banda analitzem què és el que es cou a la paella, ens trobem davant un panorama realment dece-

bedor. No és qüestió de menysprear estils ni artistes, però el que no poden pretendre fer-nos creure és que la demanda de la població només es concentra en un sector. Cal analitzar les causes d'aquest fet i quins són els interessos que les motiven. Potser sense les superpromocions que fan ràdios i televisions, la musicalitat unidimensional, per fer un paral·lelisme, seria aixafada per l'aflorament d'una gran massa de propostes heterogènies, però potser això també faria tremolar els fonaments d'aquest gran i "just" sistema que ens controla i domina, i evidentment, com totes i tots sabem, això no interessa ni interessarà mai. Malgrat tot, en alguna fosca cantonada de la nostra vida sempre ressonarà aquella veu rebel que cap coacció no pot fer callar.

Àngel Ollé
Estudiant de Dret

Si esteu interessats o interessades a enviar-nos informacions sobre nous grups catalans, endavant!, aquest és el vostre espai, envieu els correus a: enxarxat@slc.ub.edu

FERMIN MUGURUZA 'In-komunikazioa'

METAK

La incomunicació és en l'arrel de tots els mals d'aquest present convuls que ens toca viure: parlo del deteriorament de les relacions personals a què ens aboquen un ritme de vida frenètic i l'autoaïllament que permeten les noves tecnologies de la informació, però també d'una guerra anunciada —que sigui imminent o avortada depèn de tots— que s'hauria pogut evitar si la comunicació entre persones i cultures hagués crescut a més bon ritme que la ignorància, el desconeixement del veí i la por de la diferència.

De tot això parla el darrer treball de Fermin Muguruza (titulat precisament *In-komunikazioa*), que des que era la veu cantant dels grups Kortatu i Negu Gorriak sempre ha dit les coses pel seu nom. Aquest cop, el missatge és tan urgent i l'ambient tan enrarinat que han arraconat una mica l'esperit festiu de discos anteriors: les primeres cançons ("Zubizuria", "Bidartean", "Hasperena")

són lentes i reflexives, perquè estan pensades per escoltar-les atentament (la traducció de les lletres al castellà, l'anglès i el francès hi ajuda; això sí: per variar, s'han descuidat el català), però de tota manera la suau cadència rítmica del *reggae* i la *trikitixa* (l'acordió diatònic basc) de Joseba Tapia ja comencen a marcar la simbiosi de les arrels jamaicanes (les du al cor) i basques (les du a la sang) que s'ha metabolitzat al cap de Fermin i que campa per tot el disc com un estil propi i genuí. Quan, finalment, arriba la cançó del títol, les cames se't comencen a moure i ja no poden parar fins que s'acaba el disc. I resulta que les idees encara et queden més clares quan se't transmeten a través de tot el cos. Així, una tornada tan negra com "Incomunicació total / soledat, neguit / tristesa, inquietud, angoixa... / incomunicació total" es coreja alegrement, com per exorcitzar-la suant. A "Armagideon Tenoreko Aztarnak" ("Restes del temps d'Armageddon") no es perd el ritme de *ska* ni quan Fermin posa el dit a la nafra i arriba a presagiar la guerra: "Has pensat mai en aquell mo-

ment / en què els oblidats vindran demandant / amb gorres de Mickey Mouse i viseres Nike / la cançó de Ricky Martin-Bush? / *Living la vida loca* / *Living the wild side* / i el capitalisme salvatge / [...] Venim a agrair / les vostres guerres humanitàries / què feien llavors a la teva televisió? / *Operación Triunfo*? / o com bombardejàveu el meu país?" I també es pot ballar ironitzant sobre la previsible futura desaparició del basc a Navarra ("*Linguae Navarrorum Museum*") o la distinció hipòcrita entre estrangers de primera classe i immigrants sense dret a papers: "Si no és amb pastera, passatger trii: *business class or tourist class*", diu la *jazz-funk* "Tarja d'embarcament a la ciutat prohibida", on Gorka Benítez i Raynald Colom (que es poden veure sovint al Jamboree, de Barcelona) fan brillar la secció de vent.

Resumint: que qui no balla (ni es consciència) és perquè no vol.

Esteve Farrés

Professor del Servei de Llengua Catalana

ONXARXAT
abril-03 19

Zona de lectura

El negre futur de l'islamisme Gilles Kepel, 'La Jihad'

Des dels atemptats de l'11 de setembre de 2001, el lloc que ocupava l'islamisme radical en el nostre imaginari polític encara es va eixamplar més. La nostra retina és rica en imatges repetitives d'àrabs xisclant mentre cremen la bandera nord-americana, de palestins suïcides invocant Al·là en gravacions de videoaficionat, de dones afganeses amb la burca... En definitiva, si des de fa segles el musulmà és per a l'occidental l'encarnació més radical i irracional de *l'altre*, des de l'aparició del moviment islamista aquesta figura s'ha vist extraordinàriament reforçada, amb el penós ajut d'alguns intel·lectuals que han teoritzat sobre un fantasiós i simplista "xoc de civilitzacions".

Tot i així, el coneixement general del fenomen de l'islamisme en els diferents països del món islàmic, des d'Indonèsia fins al Marroc, és encara escàs. El llibre de Gilles Kepel *La Jihad* (publicada a Empúries, a la Biblioteca Universal, i que no s'ha confondre amb *Jihad*, d'Ahmed Rashid, un altre llibre de gran interès però centrat en el moviment islamista de les antigues repúbliques soviètiques amb majoria musulmana) és una aportació arriscada i documentada a la comprensió de l'islamisme des de la fi del segle XX en una gran diversitat de països: Palestina, Algèria, Egipte, el Marroc, Malàisia, l'Iran, el Pakistan, Bòsnia, França, el Regne Unit...

Kepel sosté que l'èxit o el fracàs del moviment islamista depèn de la seva capacitat per unir la joventut urbana pobre i les classes piadoses del basar sota la direcció d'una intel·lectualitat islamista, que se serveix de la capacitat de mobilització dels joves desheretats per després satisfer, un cop instal·lada al poder o en aliança amb aquest, els objectius de classe del basar. Aquesta és la tesi principal del llibre de Kepel, per bé que no l'única. Quan parla dels terribles atemptats de l'11-S, l'autor descriu amb brillantor quin és el significat en el marc de l'evolució del moviment fonamentalista: "El 'gran espectacle' indissociable d'aquests atacs terroristes té una funció política precisa, a part del

terror que crea en l'adversari: suplir l'absència de qualsevol tasca d'implantació social entre les poblacions de què es valen, cercant amb l'adhesió emotiva la mobilització espontània de les masses." És a dir, els atacs espectaculars no són altra cosa que un símptoma evident de l'esgotament de l'islamisme radical en el terreny de la mobilització política. Són uns atacs que tenen la voluntat de crear una sensació de contrapès a la humiliació i la impotència amb què viu el món musulmà, i que tenen la seva raó de ser en la capacitat d'amplificació que la circulació mundial d'imatges posa al seu abast: "Ara, les imatges de l'11 de setembre canvien els papers, s'inscriuen a la fi d'una llarga sèrie que ha colpit els esperits en el món musulmà des de l'esclat de la segona Intifada: manifestacions palestines, repressió

israeliana amb els mitjans sofisticats de la guerra electrònica; després, atemptats suïcides palestins; després, anys de bombardejos sobre l'Iraq. La matança dels Estats Units barreja els dos registres: és un atemptat suïcida que té la potència devastadora de la guerra electrònica, destinat a assenyalar a l'univers que Occident ja no té el monopoli de la destrucció massiva i que se'l pot colpejar en el seu territori."

El llibre tracta parcialment un tema que hauria de ser una obligació prioritària en l'agenda política dels països occidentals. Després de molts anys de girar l'esquena amb menyspreu al món musulmà, a més de mantenir molt sovint relacions polítiques i econòmiques injustes, és imprescindible canviar la nostra actitud. Aquest canvi passa inexorablement per començar a

intentar comprendre la seva societat i la seva història. Els segles XII i XIII van significar un gran període integrista en el món islàmic, amenaçat llavors per les croades, d'una banda, i pels conqueridors mongols, de l'altra. Avui dia, Bush i uns pocs governants europeus, més interessats a complaure l'extremadreta de l'Imperi que no pas a escoltar els propis ciutadans, es plantegen el problema del Pròxim Orient amb esperit de croada: suport al govern d'Israel, malgrat els seus reiterats incompliments de resolucions de l'ONU, i atac "preventiu" a l'Iraq, sense que cap argument que vagi més enllà de la raó imperial, dels que, depenent de la seva força, se situen per sobre del bé i del mal.

Andreu Espasa
Estudiant del doctorat
"Món Contemporani"

'El català: mirades al futur'

Conèixer el debat del català i el seu futur en mans dels grans especialistes és sempre un bon pretext per enriquir-se. Però fer-ho amb un llibre que transmet el debat entre experts és d'obligatòria lectura per fer-se una opinió pròpia.

"El manifest d'*Els Marges*"¹ va significar un colp l'any 1979 quan va exposar que la situació del català era de clara substitució, més que no pas en la dictadura. Al cap de vint anys els especialistes debaten si podem seguir parlant de substitució lingüística o de progressos. Murgades destaca el manteniment de la *subtil substitució*. Altres reconeixen avenços en el pla dels coneixements i l'ús institucional, però un clar fracàs a l'hora de fer avançar l'ús social. I des dels assistents s'aporten dades estadístiques que palesen avenços en l'adopció del català com a llengua familiar, i apareix un nou debat, ja històric en sociolingüística, sobre l'efectivitat de les estadístiques en reflectir la realitat. Tot i les discrepàncies sobre el *futur de la llengua*, pareix que hi haja un cert consens a considerar la situació de fràgil als simultanis canvis socials, polítics i

tecnològics, i la defecció de partits i societat. Un clar èxit, però: un procés de normalització preservant el *consens social*.

En una segona part de *proposades* remarca l'aprofitament de les complicitats que hi ha envers la normalització, amb la importància que té el manteniment del català pels mateixos catalanoparlants com a llengua de diàleg amb tothom o la germinació de projectes voluntaristes com ara Vilaweb i Softcatalà. Però un dels

debats més entusiasmats és el que suscita Albert Branchadell, el qual planteja la renovació dels pilars conceptuals de la política lingüística de *llengua pròpia* per un de nou com és el de *drets lingüístics* per viure plenament en català, sobretot en el món laboral, i convertir l'Estat en plurilingüe. Part dels assistents s'hi mostren escèptics mentre que cal tenir en compte que ara és el mateix Estat el que nega els drets, connectant-ho amb el debat sobre la no-possessió de ferramentes d'Estat. El ponent ho compara amb el cas del neerlandès a Bèlgica i exposa que anem comparativament avançats.

JUNYENT, M. C.; UNAMUNO, V. (ed.) *El català: mirades al futur*. Barcelona: EUB Ediciones Universitarias Barcelona, 2002.

Natxo Sorolla Vidal
Estudiant de Sociologia

1. El llibre reedita tres articles: "Una nació sense Estat, un poble sense llengua?", rebatejat com "el manifest d'*Els Marges*"; "Quin futur hi ha per a la llengua catalana?", de Rafanell i Rossich, i "El català: una llengua en perill d'extinció?", de Carme Junyent.

Zona d'art

La mirada d'Hernández Pijuan

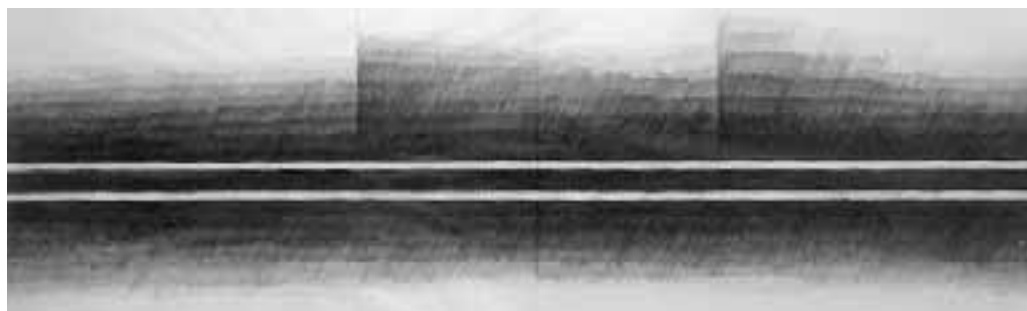
La pràctica de la pintura requereix la presència de diversos factors si hi ha realment una voluntat d'aprofundiment i de coherència amb un mateix i amb l'obra. Tots els que hem transitat i transitarem pel món del color, de les teles i els pinzells, coneixem ben de prop el camí que cal anar forjant. I sabem que reeixir una i altra vegada no és res més que el fruit d'un treball constant i continuat.

Hernández Pijuan reuneix tots aquests factors ineludibles en la trobada amb el món artístic. Però potser la característica que caldria remarcar per sobre d'altres és la tenacitat d'anar teixint una direcció ferma al llarg dels anys. Pijuan no ha estat esclau de les modes del món de la pintura. No s'ha deixat convèncer, ni vèncer, per les propostes de cada moment. Per a ell, el més important és treballar entorn de les pròpies conviccions, créixer des del punt de partida propi.

Els fonaments de la seva pintura es troben en la fidelitat a l'abstracció com a forma de presentar i de representar una realitat interna. En el subjectivisme dels colors, de les formes i de les figures que es fonen per esdevenir un nou plantejament. En la memòria com a trànsit entre allò visible i allò invisible, però ben present. En la materialitat i el cos de la pintura que dona sentit a cada obra. En l'espai, no com a lloc físic, sinó com a indret al qual es pertany.

Sobre la separació tan subtil entre abstracció i figuració, a la pregunta que li van plantejar cap als anys setanta "considera que els seus quadres, tot i no que no hi apareix cap element figuratiu, són figuratius?", Pijuan va respondre: "En realitat, sí; perquè parteixo d'una realitat, el que

passa és que són molt més abstractes els meus quadres figuratius d'ara que els meus quadres abstractes d'abans." [Conversa

publicada a *Tropos*, maig-agost 1973, pàg. 91.] Aquesta afirmació deixa entreveure el fet que, a Pijuan, no li interessa dur a terme una abstracció deslligada completament d'allò que anteriorment han vist els seus ulls. Cerca la relació entre realitat palpable i realitat subjectiva. I és a través de la memòria que aconsegueix consolidar aquests dos termes contraposats. Diposita sobre la tela la percepció d'un lloc mitjançant la matèria, la decisió mesurada del color i el tractament sobre la superfície.

Alhora, la materialitat dels seus motius en els paisatges parlen de presències en certa manera etèries. D'aquesta manera el silenci es converteix en paraules i la presència es transforma en absència, en record. El concepte de *temps* s'eixampla i fa que el present esdevingui un moment perdurable, i el passat un moment present.

L'espai és un aspecte essencial en la seva obra. Ens situa en un altre àmbit intel·lectual, poètic, quasi místic. No es tracta d'un espai basat en la perspectiva o en una voluntat de representar-lo de manera mimètica sinó que es fonamenta en la capacitat d'entendre la superfície del quadre com a

"La pintura no és reproduïble, i és tàtil, té la necessitat de ser vista des d'ella mateixa, i en ella sempre serà més important el com està dit que el que es vol dir. Serà més important el com que la idea."

Joan Hernández Pijuan

espai autònom. Un lloc on viure i existir com a pintor, on transitar pels trajectes desitjats i esperats: el silenci, la presència, l'absència.

La maduració de l'obra aporta el silenci en la superfície del quadre. Una invitació a contemplar, a observar la pintura des de dins de la pintura mateixa, des de la seva realitat. Com a únic mètode per apropar-nos i comprendre. Una pintura en la qual el paisatge s'ha convertit en memòria, en una petja d'allò viscut, experimentat, pensat. El paisatge com a empremta que queda gravada en la mirada i la percepció de l'espectador.

El Museu Art Contemporani de Barcelona (Macba) exposà des del 21 de gener i fins al 23 de març una gran mostra d'aquest artista. Es componia de cent quaranta obres del període comprès entre els anys 1972 i 2002. La visita feia un recorregut al llarg d'aquestes tres dècades en què la pintura de Pijuan ha adquirit intensitat i intencionalitat. (Per a més informació, podeu visitar la pàgina www.macba.es.)

Laura Velasco
Estudiant de doctorat de Belles Arts

Zona de poesia

"La pera paranoicocrítica." *Els peus de la boira*. Lleida: Pagès Editors, 2001. [III Premi M. Mercè Marçal.]

Antoni Albalat

"Tinc la sensació que un llibre de poesia és com l'ampolla amb missatge que llança el naufrag a la mar. Què és el poeta sinó un naufrag de l'existència, que ha de deixar constància del seu jo poètic? Llavors, la poesia esdevé una mena de teràpia menys agressiva que les teràpies de la psicologia o psiquiatria oficials. El poder alliberador de la paraula esdevé un balsamet per al poeta en primer lloc, i per als lectors (si en té). Estic convençut que els poemes tenen un fons oracular, especialment per als lectors que s'hi acosten amb ganes. I ho crec perquè també estic convençut que el poeta, tot i els seus versos, sol ser inassolible al cent per cent, i els lectors, en cada lectura, en projectar-se al poema, el reescriuen més que no pas el llegeixen. Vaja, és una opinió discutible, però n'estic convençut.

"Quan vaig escriure *Els peus de la boira*, el registre fou absolutament diferent. Hi havia també una omnipresència de bestioles minúscules (en aquest cas eren els caragols; al *Llibre de voliaines*, els insectes, i al *Llibre dels grills*, aquests ortòpters), però com que s'havien produït grans canvis en la meua vida, el llibre ho va reflectir: havia tornat a escriure poemes d'amor (alguns, llarguíssims) i el jo poètic s'imposava damunt de la contemplació del paisatge. Esdevenia subjecte actiu dels poemes. Aquest llibre també és metatextual i, en certa manera, complicat, si no es disposa d'un ample ventall de lectures. Tanmateix, també sóc un poeta que, per dir-ho amb un símil biològic, s'assembla a un fong: el miceli s'escampa pel bosc i es nodreix de tot allò que cau, fulles, troncs, etc., i quan la pluja és propícia, naixen els bolets.

"La biologia és una constant en la meua poesia perquè reflecteix la meua

"Les pieds n'approuvent pas le visage, ils approuvent la plage."

Henri Michaux

Els peus de la boira

Amb peus tan petits
vénen els estornells,
defallença de la tarda;
amb peus de pluja
vénen les granotes,
companyia de la primavera;
amb peus de vent
vénen els espiadimonis,
sageta de sang.
Amb peus, pluja,
tardes, granotes, primavera,
vent, espiadimonis,
sagetes i sang el nostre
desig a contrapèl dels anys,
el seny i el món.
Només per tu aquests versos,
només per tu aquestes sabates:
pels peus amb què véns,
pels peus que et beso
com besa la pluja,
la tarda, la granota, la primavera,
el vent, l'espiadimonis.
Peus, sagetes i sang,
sabates enamorades.

Sempre s'ha dit que els poetes viuen en un altre món, però el del poeta Albalat no és aquest altre món, sinó un de més llunyà i, encara, més diferent. És diferent la manera com viu, són diferents els seus interessos i, sobretot, és diferent la poesia que crea. I si no, mireu quin ha estat el resultat d'aquesta entrevista, que tot i que volia fer-la a l'estil tradicional, al final ha estat a través del correu electrònic, perquè no hem acabat de trobar el moment que ens havia de permetre compartir el sol en una terrasseta d'una cafeteria de Castelló.

"Res, que no sé com començar a respondre l'entrevista, i una amiga va i em diu que comence així: 'Jo hauria volgut ser un insecte, per volar entre els ocells i reposar sobre les flors d'aquells cactus que ara formen part de la meua col·lecció. En tinc xxx, de cactus...' I és veritat, en tinc xxx perquè no tinc ganes d'eixir a la terrassa i comptar-los, ara que és de nit i fa fred. I ara, si haguera d'encetar una entrevista amb el *Llibre d'estil* de l'*Avui* o d'*El País* a la mà, o bajanades d'aquestes, diria que em diuen Antoni Albalat Salanova i que vaig nàixer a Castelló de la Plana l'any 1961.

vida i les meues inquietuds. A casa crie insectes tropicals: insectes fulla i insectes bastonet. Donen poca faena i són fascinants: la seua supervivència es basa en la mimesi i en la quietud, en passar desapercebuts. Ells es dediquen a la mimesi i jo a la *poiesi*: ens complementem perfectament i són un motiu interessantíssim per experimentar amb la poesia visual. També tinc la casa plena de cactus, perquè la morfologia d'aquests vegetals em duu a relacions amb altres disciplines: la geometria, els fractals, la teoria de les cordes..., al capdavant, amb els misteris de la vida i de l'univers. On no ar-

riba la ciència, hi ha poesia. O la poesia, com la ciència, és quelcom que ens ajuda a explicar-nos allò que no entenem. Per això, l'últim llibre on he col·laborat és un llibre de matemàtiques. Es titula *Ritmos. Matemáticas e Imágenes*, i l'ha publicat Nivola, una editorial de Madrid que es dedica exclusivament a textos científics. Els coautors són Eliseo Borrás, Xaro Nomdedeu i Pilar Moreno. Aquest llibre combina fotografia, geometria, programació informàtica i haikus. Els haikus, evidentment, els he escrit jo, i cal dir que, entre la comunitat matemàtica, ha sobtat això d'un llibre

que conjunte matemàtiques, fotografia i poesia, perquè sí que hi havia llibres que unien fotografia i matemàtiques, però no n'hi havia cap (fins ara!) que també incloguera poesia, i menys encara poesia zen, que és, d'alguna manera, una reflexió filosòfico-poètica sobre la realitat. Per tant, obrim solcs nous, i aquesta és una exigència que s'ha de plantejar a qualsevol escriptor o a qualsevol persona que es dedique a activitats creatives.”

Maria Jesús Martí
Antiga alumna de la UB

Anecdotalari

“Que què? Que el meu fill s’ha apuntat a què?”

L’aventura de ser becarí

Les hores de feina d’un becarí donen per a molt. Arribes i, amb sort, l’ordinador funciona bé el primer cop que l’engegues. Es connecta a la xarxa, no es penja i pots començar a buscar les novetats de la setmana. Els nostres despatxos són o massa petits o massa grans i, és clar, hi acostuma a fer massa fred o massa calor. A la paret, uns quants pòsters de l’any anterior, una llista de les coses que cal fer i els vestigis de la cinta adhesiva que va enganxar un dia, qui ho sap, algun paisatge de les terres catalanes.

I és que ser becarí de català —això és, de la Comissió de Dinamització Lingüística (CDL), per si us acaba interessant— és, qui ho diria, ben entretingut. Les tasques són diverses però la que dóna peu a més anècdotes és probablement la de parelles d’intercanvi... lingüístic. Crec que ja comenceu a saber per què!

Tot comença amb un “*Buen días! És que jo’d like to aprendre catalan*”. El despatx acostuma a estar una mica amagat. I no negarem que la nostra alegria no es pot amagar quan arriba algú. Segur que més d’un s’ha espantat de tots els recursos que acostumem a mostrar quan algú ens visita...

Una altra cosa no tindrem, però el que sí puc assegurar és que els cartells expliquen clarament de què tracta l’intercanvi. Encara és més, el cartell és escrit en diversos idiomes. Però sempre arriba el despatxat: “*A mi me interesan de veintiocho años y, si pudiendo ser, un poquito más alto que yo, well, si pudiendo ser.*”

Malgrat que sempre ho negarem, després, de becarí a becarí sempre surt el típic comentari: “Aquest alemany ja pot estar content, dues noies, tu, i a part, *enrotlladíssimes!*”

Ho expliques tot de nou, procurant deixar-ho claret i llavors comença la cerca de parella. Dels possibles candidats que hi

ha a la base de dades, en tries alguns: els que demanen la mateixa llengua i els que tenen una millor coincidència d’horaris. Amb sort, el telèfon que van deixar no serà incorrecte. Tot sovint és un mòbil desconnectat o que ja no existeix. O pot ser que simplement s’hagin esborrat les dades. Els nostres trucs per aconseguir-les, òbviament, no us els explicarem. Ja ens poden estar agraits, ja!

I truques al catalanoparlant. “*Hola, truco de la Universitat. És per això de les parelles d’intercanvi.*” Malauradament, no era la interessada, sinó la mare, que tota sorpresa exclama: “*A veure, explica-m’ho, això, que la meua filla s’ha apuntat a què? Un intercanvi de què...?*”

Després, quan ja se’ls ha mitjanament localitzat, comença el gran repte de poder quedar un dia tots plegats per poder-los explicar com funciona l’intercanvi i donar-los les guies de conversa i aquestes coses. Que si pots aquest dia, que si tu pots a aquesta hora, que si jo a les tardes treballa...

Quedes, es coneixen. No ens entretinguem en aquesta part però també podríem fer-ho. Així doncs, finalment pots donar per tancada una parella. Ja està, per fi. Només queda donar-ho a conèixer als altres becaris, no sigui que quan localitzin algú ja estigui aparellat. Tornes a l’ordinador per apuntar-ho a l’arxiu comú. I just llavors s’ha penjat la xarxa.

Al cap de tres setmanes reps un correu electrònic. “*Hola! L’intercanvi lingüístic va molt bé. T’escriu per si em podries donar el seu telèfon, no sé on el vaig apuntar quan me’l vas donar i no sé com posar-me en contacte amb ell...*”. Mira, saps què? Demà serà un altre dia!

Anna Llupià
Estudiant de Medicina
i becària de la Xarxa de Dinamització Lingüística

Ciberzona

Us atrau la idea de llegir el menú del Word en català? Tot sobre Tintín en català!

Si és així, i disposeu del Word en versió 97 o 2000, no us ho penseu més! Animeu-vos a seguir les instruccions següents:

1. Entreu a www.jopers.cjb.net, on trobareu, a la pàgina principal, l'opció de baixar-vos el menú en català. Cliqueu-hi al damunt.
2. A continuació trobareu tota mena d'informació sobre la versió traduïda, i podreu observar que hi ha l'apartat de descàrrega, entreu-hi!
3. Ara només caldrà especificar el directori on voleu col·locar els arxius; en clicar *acceptar*, us donarà l'opció d'instal·lar-lo.
4. En començar la instal·lació, us trobareu que els nous fitxers s'hauran de col·locar al mateix lloc on hi ha l'arxiu de Word "normal.dot". Indiqueu la ubicació on es troba aquest fitxer. Si no la sabeu, la podeu buscar amb el cercador de Windows. Un cop l'hagueu trobada, escriviu-la i premeu altra vegada *acceptar*; seguidament podreu gaudir del vostre Word en català!

També us invitem a visitar l'apartat de programes, on trobareu la possibilitat de descarregar lliurement diverses utilitats, entre les quals destaquem la versió de l'antivirus Panda 6.0 en català. I per als més *internautics*, la web www.all4you.dk, des d'on on podreu baixar gratuïtament més de cent seixanta programes en català!

D'altra banda, volem recomanar la pàgina web catalana sobre la vida i l'entorn de Tintín, un dels personatges més carismàtics en el món del còmic.

Segurament, Georges Remi, el seu dibuixant i creador, poc es devia imaginar al 1929 que havia creat l'inici d'un món que envoltaria les futures generacions de somnis, esperances i fantasies... Totes les anècdotes i curiositats de la realització d'aquest còmic i els seus personatges es poden visitar a www.iespana.es/tintin/index.htm, una pàgina web que encisa el visitant tot just entrar-hi i des de la qual podreu descarregar lliurement imatges, icones i punters de Tintín, Milú i els personatges més singulars del còmic, com el professor Tornassol, el capità Haddock o dels detectius i bessons Dupond i Dupont.

Mireia Bargalló
Estudiant de Física

enlloc.com

Des de mitjan gener funciona www.enlloc.com, una nova pàgina web en català. Ofereix diferents serveis, des d'assessorament lingüístic amb el suport de materials, com ara diccionaris, llibres d'estil, correctors i traductors automàtics, etc., fins a enllaços directes amb cercadors: Google, o Cercaterm a la Neoloteca. A més, www.enlloc.com consta d'un fòrum de debat i de diversos fòrums adreçats a la resolució de dubtes lingüístics sobre qüestions d'ús especialment controvertides, com el de Softcatalà, el de Zèfir o el d'InfoZèfir.

A banda d'aquests serveis, però, la columna vertebral és formada per un recull de premsa setmanal, campanyes, comentaris lingüístics, informació sobre actes, cursos i jornades i articles d'opinió. Així, hi trobem des d'un ventall exhaustiu de models de documents jurídics i administratius, glossaris amb terminologia de disciplines diverses, guies de conversa de català amb altres llengües, llistats de pel·lícules en català (ara mateix en construcció), fins a enllaços amb la flamant edició catalana de *Le Monde Diplomatique*, o amb revistes com ara *Noves SL* (de sociolingüística) o *La Teranyina* (editada pels Serveis Lingüístics de la CONC), i també amb associacions i organismes que

treballen en el camp de la normalització lingüística arreu del país. A més a més, a la secció Reculls diversos, hi podem llegir dites populars, proverbis o endevinalles i consultar dubtes pel que fa a toponímia.

En definitiva, www.enlloc.com ofereix als navegadors un reguitzell d'ofertes amb tot d'aspectes a l'entorn de la llengua catalana, que sens dubte resultarà d'utilitat tant per a les persones que s'hi dediquen professionalment com per a tothom que en vulgui aprofundir el coneixement.

Esther Sobré
Estudiant de Filologia Catalana

Còmic

LA BELLA DORMENT ©

Per MAX a partir del conte d'en Quim Monzó

Al mig d'una clariana, el cavaller veu el cos de la noia, que dorm.
Descavalca i s'agenolla al seu costat.

El cavaller la besa dolçament. Immediatament, la noia obre els ulls, uns ulls grans, ametllats i foscos, i el mira: amb una mirada de sorpresa. Al cavaller, no li sap gens de greu haver-s'hi de casar, tal com estipula la tradició. Encara és més: ja s'hi veu, sempre de bracet amb ella, compartint-ho tot, tenir primer un nen, després una nena i en acabat un altre nen. Viuran una vida feliç i envelliran plegats.

Les galtes de la noia han perdut la blancor de la mort i ja són rosades, sensuals, per mossegar-les. I aleshores, mentre la noia es posa dreta gràcies a la força dels braços masculins, el cavaller s'adona que hi ha una altra noia adormida, tan bella com la que acaba de despertar, igualment estirada en una llitera feta amb branques de roure i envoltada de flors de colors.

Trepitjant la zona

Les arrels de la Residència d'estudiants

Resseguir el periple d'un geni sempre estimula. Però quan recuperem ja no el camí d'un sol geni sinó una cruïlla on han convergit els camins de molts, aleshores la fascinació ens aclapara. Se'ns presenta com a paradigma d'aquest darrer cas, tot sovint, el popular episodi de la *residencia de estudiantes* de Madrid, on Dalí, Lorca i Buñuel van entortolligar les seves vides. Malauradament, el ressò mediàtic d'algunes històries fa que altres restin en l'oblit, o en la memòria de ben pocs. Així, el públic general desconeix que aquí, a casa nostra, també tenim una Residència d'estudiants amb una història notabilíssima; una Residència que fou, com la de Madrid, lloc de trobada d'artistes, polítics i intel·lectuals de tota mena, però, a més, un dels epicentres de la cultura de la catalanitat. Estic parlant del Col·legi Major Universitari Ramon Llull que, encara avui dia, setanta-tres anys després, vol ser fidel en allò essencial a l'humanisme cosmopolita dels estatuts fundacionals:

“Les Residències de l'Institut són institucions de cultura complementàries de la nostra Universitat i de les Escoles Superiors i professionals, en quant que constitueixen una llar per als estudiants i estableixen, per sobre de totes les diferències ideològiques i respectant rigorosament la consciència, una convivència entre professors i

estudiants; col·laboren per mitjà de curssets, conferències, excursions, festes d'art i reunions, en la formació de la joventut; l'estudiant trobarà a les nostres cases un ambient encoratjador pels estudis i unes relacions socials escollides que constituiran la seva família espiritual. La vida dins la gran ciutat, on l'estudiant es troba sobtadament quan s'allunya de la llar per començar els estudis, trobarà a les Residències el contrapès que mantingui l'equilibri en aquest trànsit de la convivència familiar a la llibertat i responsabilitat plenes, en les quals la joventut ha de performar la seva personalitat i el seu esdevenidor.” (*Les Residències d'Estudiants de Catalunya*. Barcelona: IASUEC, 1934.)

Una residència no vol ser un lloc de pas, sinó de parada i fonda. Vol convertir-se en un espai amb prou substància perquè l'estudiant hi pugui arrelar. Les possibilitats d'arrelament dimanen, en un col·legi

major, de la vida comunal, del frec a frec amb els companys, dels polièdrics amors i desamors, de l'amistat i de la fúria; dimanen dels innombrables àpats compartits i del safareig de passadís; de les llargues hores enfrontats a tractats de ciència i de lletra, amb ulls insomnes i fràgil afany; de les píndoles de cultura servides aquí i allà en forma de tallers, conferències, concerts i petites subversions; de les eixides nocturnes..., però, sobretot, dels retorns, de cada retorn. El col·legial constitueix una part dins d'un tot més gran, des que es lleva fins que retroba el son: es veu immers en un corrent de vida del qual participen molts. I en el cas de la Residència Ramon Llull, aquest corrent té una dimensió addicional difícil de trobar en altres llocs: és un bram carregat d'història que ve prenyat d'ecos i reverberacions.

Obrir-se a la història no és senzill perquè obliga a fer l'esforç d'eixir d'un mateix amb l'esper de retrobar-se, al terme del viatge, més ric. En creuar el llindar del recinte de l'Escola Industrial i albirar per primer cop la imponent Residència i els magnífics edificis que l'envolten —antics components de la fàbrica tèxtil Can Batlló, reformats per Rubió i Bellver, arquitecte d'inspiració gaudiniana—, ja hauria pogut sospitar que la història era part constitutiva d'aquestes construccions de la mateixa manera

El president Macià a la capella de la Residència d'estudiants.

com ho eren l'argamassa i els maons. En creuar el llindar de la mateixa Residència i resseguir una per una les estances de la casa, la sospita m'hauria hagut d'aclaparar. Però no l'advertia perquè em trobava, jo mateix, a l'ull de l'huracà, en l'escuma agitada de l'actualitat. Tot jo bullia tan ple d'expectatives i temences que la meua sensibilitat, exhausta, restava sorda al clamor de les parets. A aquestes, no vaig aprendre-

Façana principal del Col·legi Major Universitari Ramon Llull.

les a escoltar fins més tard. I, a poc a poc, amb la calma, arribaren els murmuris, els llibres, les claus que havien d'apropar-me a la Residència del passat.

Els temps heroic de la Residència d'estudiants pot constrènyer-se al decenni comprès entre 1929 i 1939. Tanmateix, per trobar el brot germinal del projecte cal remuntar-se fins al 1903, data en què es convocà el Primer Congrés Universitari català, del qual enguany es commemora el centenari. Allí ja es va advertir la necessitat de tenir una Residència d'estudiants, menester que no va impulsar-se de manera definitiva fins al Segon Congrés (al 1918). Miquel Ferrà, poeta i humanista mallorquí, havia reiterat la proposta, i a ell se li confià la direcció de la primera Casa d'Estudiants, que va obrir les portes dos anys mes tard al carrer Ríos Rosas. Però la Casa aviat es quedà petita i al 1929 la Residència d'estudiants es va traslladar a la seva seu actual.

La nova institució excedia les possibilitats del quefer detallista i minucios del seu director, que es feia ajudar per Antoni Maria Sbert, resident i compromès polític republicà. Al 1936, en encetar-se la guerra i restar Ferrà atrapat a Mallorca, Sbert es va posar al capdavant de la Residència. Paradoxalment, va ser en aquest trienni incert que la Casa va produir el seu millor destil·lat. S'hi aplegaven en aquella època, entre d'altres, Gabriel Fuster i Mayans (*Gafim*), Ferenc Oliver Brachfeld, Pierre Vilar i Bartomeu Rosselló-Pòrcel. Un text del mateix Vilar ens presenta els personatges i captura admirablement l'ambient eclèctic que es respirava en la Residència d'aquella època:

“Curiosa comunitat. A taula, seien amb mi dos mallorquins, Antoni Maria Sbert, aureolat amb el seu engatjament polític, i Bartomeu Rosselló, gran poeta, gairebé infant encara; dos madrilenys, un dels quals, Manuel Valdés, ens explicava sota l'esguard irònic de l'agut arquitecte figuerenc Claudi Díez, que estava ocupat en la formació d'un grup que s'anomenaria Falange; en fi, alguns estrangers: l'hongarès Oliver Brachfeld, que s'esbatussava contra la sexologia de Marañón en nom dels seus mestres de psicoanàlisi, i dues figures de les quals no he seguit més la pista, però que he tingut molt a la memòria: un jueu austríac refugiat, de qui hauríeu dit que portava damunt la corbada esquena totes les properes malaurances del seu poble, i un jove alemany, atlètic i ros, que feia professió de nazisme, i semblava talment encarnar-lo. Qui ens havia de dir que totes aquelles converses tingudes al voltant d'una taula (i ben poc tenses, per cert) contenien en potència tantes destrosses! I tan pròximes!”

Per completar aquest quadre pintoresc cal afegir que el mateix autor, Pierre Vilar, era comunista. Però de totes les figures esmentades una acapara avui dia la major part de mirades retrospectives: Bartomeu

Rosselló-Pòrcel, el jove poeta inquiet, destinat a convulsar amb la seva *Imitació del foc*, publicada pòstumament, el soterrat horitzó de la poètica catalana de la postguerra. Fou precisament aquest mallorquí el que impulsà i es posà al capdavant del projecte més militant de la Residència: l'edició d'una col·lecció de poesia sota el peu, *Edicions de la Residència d'Estudiants*. N'aparegueren tan sols quatre volums: *Primer desenllaç*, de Joan Vinyoli, i *L'Aventura fràgil*, de Joan Teixidor, al 1937; un any després, *Versions de l'anglès*, de Marià Manent, i finalment, després de la sobtada mort de Rosselló-Pòrcel a causa d'una tuberculosi pulmonar, l'anteriorment mencionada *Imitació del foc*. La comesa de la col·lecció quedava ben definida en la capçalera que acompanyava tots els volums infantats:

“La Residència d'estudiants va iniciar la publicació d'aquesta col·lecció conscient que tot el que sigui fer més densa la nostra activitat editorial pot contribuir a l'enaltiment de la pàtria. El caràcter, potser restringit, d'aquests llibres no presuposa més que un desig de guany en puresa i qualitat.”

Avui dia, la situació és ben diferent, però aquest programa no ha perdut gens ni mica la seva actualitat. Sense dubte, representa un guany en puresa i qualitat que la Residència actual hagi gosat endinsar-se en els viaranys de la història per recuperar la Residència del passat: així, emmirallada, ofereix més i més pregonas possibilitats d'arrelar.

Albert Solé Bellet
Estudiant de Filosofia

Per a més informació:

AUTORS DIVERSOS, *Poetes a la Residència d'Estudiants*. Barcelona: Proa, 2002.

ROSSELLÓ-PÒRCEL, BARTOMEU. *Imitació del Foc*. Barcelona: Edicions 62, 1991.

www.ramonllull.ub.es

Com veieu, continuem amb aquesta nova “modalitat literària”: *el conte interactiu* que ja vam assajar en els anteriors números. Aquest cop el relat ens transporta a un escenari fantàstic on passen coses molt reals.

Si hi voleu participar **escriuiu una CONTINUACIÓ** del relat sense acabar de Miquel Obiols “Conillets a amagar, amagar” recollit en el llibre de contes que referenciem més avall. Envieu-nos la continuació per correu electrònic a enxarxa@slc.ub.edu, o bé adreceu-vos a la Comissió de Dinamització Lingüística del vostre centre i lliureu-la-hi personalment.

El jurat, constituït pels membres del Consell de Redacció d'ENXARXA'T, triarà, d'entre totes les versions rebudes, la continuació guanyadora. L'autor o autora rebrà, com a premi, dues entrades per anar al teatre, i a més, la continuació guanyadora es publicarà en el número següent de la revista.

Au, animeu-vos i participeu-hi! No us amagueu i deixeu que viatgin les vostres paraules.

Conillets a amagar, amagar

“Se sent bé el megàfon? Hola..., hola. Bona nit. Avui organitzem el joc al barri del Raval. D'acord? Ja sabeu que només podeu jugar cent vint-i-set pobres entre indigents, pelacanyes i mendicants... Els que la sort us ha reunit aquí. Silenci! Ep! Si no cal·leu no jugarem. El reglament és el reglament. Algú no m'entén? Qui parli llengües estrangeres que s'espavili! Hi haurà tretze llebres, o cotxes de policia, que us perseguiran... Silenci! Voleu que us enviï més llebres o què? Doncs a callar i a escoltar. Tretze llebres. Cada llebre estarà formada per set caçadors, ni un de menys. Tots teniu el mapa? Fixeu-vos-hi. Els carrers seran els marcats en vermell, els coneixeu prou bé. No s'hi valdrà sortir del perímetre traçat, qui ho faci quedarà eliminat. Entesos? Tampoc no podeu amagar-vos en capses de cartró..., ni en muntanyes de diaris... No s'hi val. Ni en llaunes. Ni cartró, ni diaris, ni llaunes! Als aparcaments, tampoc no hi podeu entrar. Ni a les esglésies ni als cines. Les botigues, ni pensar-hi. Res de forçar panys enlloc! Alguna pregunta? Si la casa és abandonada, vosaltres mateixos, però no ens agraden els okupes. Tot entès? Doncs comencem.”

Els noranta-un caçadors ja s'han tapat els ulls. “Podeu fugir, de pressa, que ja compten fins a trenta. Ja!” “Conillets a amagar, amagar, que la llebre va a caçar; de nit i de dia, cala foc a l'abadia; cala foc al forn. Quantes hores són?” “Conillets, esteu ben amagadets? Mireu que les llebres s'alcen! Ja vénen a atrapar-vos.” Els cotxes arrenquen a tota marxa. Sonen sirenes i s'encenen focus en tot el trajecte programat per al joc. Els caçadors escorcollen carrers, places i cases a fons. També busquen per les clavegueres.

Dels cent vint-i-set pobres se'n salven quinze. Són els que han arribat al punt de partida sense ser vistos, cridant “un, dos, tres, salvat!” Aquests, avui, soparan i dormiran en llit calent. Dels altres, nou queden eliminats per traspassar els límits. I els cent dotze restants...

[Fragment extret del llibre de Miquel Obiols *55 taques i gargots*. Barcelona: Ed. Columna, 2002 (amb l'autorització de l'autor).]

Miquel Obiols, o **Leuqim Sloibo**, segons com es miri, fill de pastissera i de venedor de farina, va néixer a Roda de Ter (Osona) un 14 d'abril, d'ara fa cinquanta-set anys.

Va estudiar a l'escola parroquial, on va viure la febre dels tebeos, com el *Capitán Trueno*, o de Jules Verne i Lewis Carroll, a la vegada que estimulava la seva afició pictòrica, cinematogràfica i teatral. Aviat va començar a escriure a les golfes, on el tancaven castigat per tossut.

Als setze anys va viatjar a Barcelona i inicià la carrera de Farmàcia, però no li agradava gens: a ell, li entusiasmaraven les tertúlies literàries del grup de Roda (Martí i Pol, Prat...). Així, va abandonar Farmàcia i es va llicenciar, d'amagat, en Filologia Romànica.

Es casà amb una mestra, Mariona Autonell, i van tenir dues filles: Berta i Aina.

L'any 1977 es va donar a conèixer amb el llibre *Ai, Filomena, Filomena! i altres contes* i amb el primer programa de televisió infantil en català *Terra d'escudella* (de J. M. Vidal).

Un cop instal·lat a Barcelona, des d'on treballava per a TVE i Canal +, escrivia alhora llibres per a infants, alguns dels quals són tan coneguts com *El misteri de Buster Keaton* (1980), *Tatrebill en contes uns* (1982), *Les faldilles de l'àvia* (amb altres autors, 1982), *El tigre de Mary Plexiglàs* (1987) o *Quin dia més ggrrrr...!* (1988). També col·laborava amb grups teatrals com Dagoll Dagom, Comediants, els Joglars o La Cubana.

Guanyador de més de catorze premis, la seva obra ha estat traduïda a diverses llengües, com l'anglès, el gal·lec, el xinès o el txec. Actualment es dedica a inventar nous projectes televisius des de la productora Diagonal TV i a continuar escrivint. Diu que té tants llibres pensats i mai escrits que...

Podeu trobar més informació sobre l'autor a: www.escriptors.com/autors/obiolsm/index.html

Aquí teniu la CONTINUACIÓ guanyadora del relat "La silicona no té sentiments", de l'autor Rubèn Mettini, que va aparèixer en el número anterior. L'autora d'aquest conte és May Sanaut. Enhorabona!!!

La silicona no té sentiments

Sento el seu cor que batega fort. Potser és la música, les copes, l'entusiasme del ball, però penso que és per mi...

Fa uns mesos que vaig decidir deixar enrere totes les pors. Vaig posar distància a una vida passada en escoles de frares. L'escolanet s'ha jubilat. I el missal i els rosaris s'han quedat tancats dins un calaix. Prou. Ara he decidit sortir a menjar-me el món. Sense temors. Ja comptabilitzo unes quantes borratxeres, nits sorolloses de discoteques i matins confusos d'after hours. Pocs amics i cap

amiga. Però sóc bufó. 21 anys, rosset, ulls grisos, sí, crec que sóc bufó. M'ho diu la mare, tot i que no està conforme que ara surti tant de nits.

A ella, la vaig veure per primer cop a la discoteca Exaltació. El que més em va atreure van ser els pits turgents i ben rodons. I un detall que no podria oblidar mai. Sobre la mamella esquerra, un tatuatge. Una serp enroscada que treu la llengua i, a la punta, hi té un pírcing. Que bo! Una serp amb una arracada a la llengua. Aquella nit em va mirar als ulls i jo li vaig dir que m'agradava la serp, mentre l'assenyalava acostant l'índex al pit. Ella em va somriure, i de seguida, fent-se la indiferent, va pujar dalt d'una tarima per ballar amb unes *drag-queens*. Aleshores em vaig fixar en el seu cos poderós i ben tornejat, però no només en el cos, eh! Té uns ulls blaus molt macos i un somriure preciós. Es veu que és una dona forta i independent. Acostumada a la marxa de la nit.

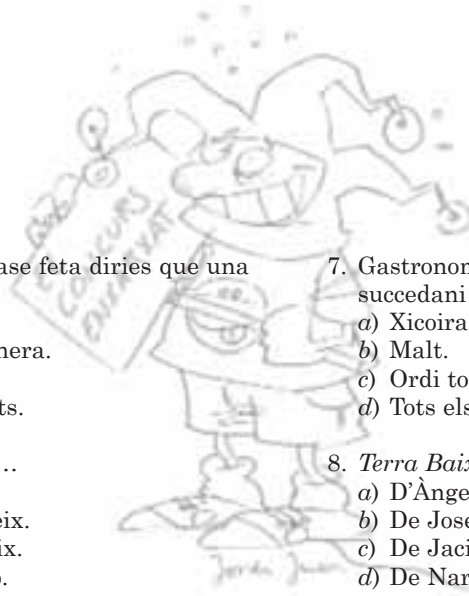
Després l'he buscada pertot arreu i no l'he tornada a trobar fins avui. No volia perdre'm el Carnestoltes a Sitges. Una sotana de disfressa per ridiculitzar la meua vida passada i moltes ganes de marxa. Entro en aquest pub i enmig del fotimer de cossos me la trobo. Té els ulls coberts amb una màscara veneciana, però sé que és ella. Porta un vestit llarg amb un escot fins al melic. Sí, és ella. M'hi acosto i veig el tatuatge. La serp enroscada que sembla que balla al ritme de la música. Vull que em reconegui. Ella aixeca els braços, agita el cap, i acosta la boca a la meua orel·la. "Vols que em confessi? Véns a perdonar-me els pecats?", em pregunta amb ironia. "No!, no!", m'afanyo a respondre. "Som al carrer del Pecat..., i vull pecar amb tu —m'animo a dir-li—. A més, m'agrada la serp, et recordes de mi?" "Ah, sí! —diu—. Vols tocar-la?", em pregunta i, de seguida, m'agafa la mà i em posa el palmell al seu pit. Aleshores sento el seu cor que batega fort. Potser és la música, les copes, l'entusiasme del ball... M'arrisco i li dic: "El teu cor batega... per mi." Llança una riallada. "És la silicona! I la silicona no té sentiments!", exclama, mentre s'aixeca la màscara. "N'estàs segura?", li pregunto, descarat. "Bé, potser sí", em respon, i em fa un petó molt ràpid al coll. Aleshores acosto els meus llavis i miro de besar-la a la boca.

El meu primer petó. Però ella s'aparta una mica i només puc fregar-li la galta. Em llança una mirada desafiant i un mig somriure burleta. No penso deixar-la escapar. Aquesta nit és la meua nit. M'hi torno a acostar i l'agafo per la cintura. Em mira fixament i es posa a ballar, insinuant-se'm. Jo li segueixo el joc, atrevint-me com mai a moure'm al ritme trepidant de la música. Ella sacseja els pits amb la serp retorçant-se furiosa, i remou les natges davant meu. Seduint-me. És una dona impressionant, sense pors ni tabús. Li dic a l'orella: "No he conegut mai ningú com tu." Torna a riure, tirant el cap enrere i obrint els llavis, descobrint les dents blanques. Sembla una deessa lúbrica. "Això és bo?" em pregunta com a tota resposta. No sé ben bé què dir-li, potser els nervis comencen a trair-me perquè només puc somriure. Ella continua ballant com si res. Em sembla que li he agradat.

Per fi em decideixo a convidar-la a una copa. Diu que sí i anem cap a la barra. De seguida demana per a tots dos, i després s'asseu i creua les cames. El vestit s'obre fins ben amunt i m'ensenya les cames primes i les cuixes fermes. La repasso de dalt a baix, una mica pocavergonya. Cada vegada la desitjo més, però ella es fa la interessant i mira cap a la pista en silenci. Aleshores, tot d'una es gira i em diu: "Així no vols que et confessi els meus secrets més íntims?" Sento la suor que em comença a regalimar per l'esquena, però no penso fer-me enrere. "Jo el que vull és pecar amb tu! —li repeteixo—. M'agrades molt, saps?" No puc treure els ulls dels seus pits. El pírcing de la llengua de la serp sembla com un senyal lluminós: m'hipnotitza. Torna a riure i em mira fixament, com desafiant-me: "Doncs segueix-me, si t'atreveixes." Passa entremig de la gent amuntegada i surt del pub sense dubtar un instant. Miro de seguir-la sense quedar-me enrere. Un cop fora, noto com tremola d'excitació, o potser és la fresca de la nit. L'agafo per les espatlles i li demano on anem. "Ja ho veuràs, no siguis impacient", riu com una nena. Crec que em desitja tant com jo a ella.

Caminem pels carrers atapeïts sense aturar-nos, enmig de les disfresses més delirants, fins que arribem a un edifici de pisos en un carreró estret. "Pugem!" diu tota decidida, i jo la segueixo una mica esverat. Tant de bo no m'ho hagi notat. Que fort! Gairebé no m'ho puc creure, però per fi ha arribat el moment. A l'ascensor torno a apropar-m'hi i aquest cop em deixa fer-li un petó als llavis. Me'l torna plena de passió, però no em deixa tocar-la. "Encara no, espera un moment." Però insisteixo i torno a posar els dits sobre el seu tatuatge. "Tu també ets perillosa com una serp —li dic mentre noto com el cor li batega cada cop més de pressa—, però estàs nerviosa. Hem caminat massa de pressa, o és que t'agrada?" No diu res però no para de somriure.

Arribem al cinquè i em fa entrar en un apartament. "És teu?", li pregunto. Fa que sí amb el cap i m'agafa la mà. Ens fem de pressa a la primera habitació, i m'atreveixo a empènyer-la sobre el llit de matrimoni desfet que hi ha al

En saps?

1. Comencem... Amb quina frase feta diries que una persona és *perspicaç*?
 - a) Rebla el clau.
 - b) Li agrada la conya marinera.
 - c) Remena la cua.
 - d) Coneix els coixos asseguts.
2. Si tinc un cop amb el cotxe...
 - a) El segur me'l cobreix.
 - b) L'assegurança me'l cobreix.
 - c) La segurança me'l cobreix.
 - d) Em quedo sense un duro.
3. Aquesta va de pintura... Saps qui és l'autor del quadre titulat *Ocre amb fletxa*?
 - a) El meu germà.
 - b) Salvador Dalí.
 - c) Pablo Picasso.
 - d) Antoni Tàpies.
4. Quin és el participi de *rompre*?
 - a) Romput.
 - b) Romp.
 - c) Rompert.
 - d) Fotut.
5. Quina activitat oberta a tothom proposa la XDL periòdicament?
 - a) Lectura simultània d'*El Quixot*.
 - b) Botifarrada tots els dilluns.
 - c) Cinefòrum.
 - d) Premi al Bunyol Lingüístic.
6. Separa per síl·labes la paraula *direcció*:
 - a) Di-rec-ci-ó.
 - b) Di-rec-ció.
 - c) Dir-ec-ci-ó.
 - d) Qui-sap-lo.
7. Gastronomia: quin dels següents productes és succedani del cafè?
 - a) Xicoira.
 - b) Malt.
 - c) Ordi torrat.
 - d) Tots els anteriors.
8. *Terra Baixa* és una obra...
 - a) D'Àngel Guimerà.
 - b) De Josep M. Benet i Jornet.
 - c) De Jacint Verdaguer.
 - d) De Narcís Oller.
9. Acaba la sèrie: boig, boja, boigs o bojós i...
 - a) Boixes.
 - b) Boiges.
 - c) Boges.
 - d) Sonades.
10. Una altra de frases: què es "troba als ous" quan un/una és excessivament crític?
 - a) Gallines.
 - b) Cèl·lules capilars.
 - c) Pèls.
 - d) Palla.
11. Descobrir, revelar alguna cosa que estava amagada és:
 - a) Desvetllar.
 - b) Desvelar.
 - c) Destil·lar.
 - d) Desvariejar.
12. I per acabar... Quina va ser l'actriu catalana entrevistada en el número anterior d'*Enxarxa't*?
 - a) Laura Conejero.
 - b) Mònica Glaenzel.
 - c) Emma Vilarasau.
 - d) Núria Hosta.

Respostes del concurs *Enxarxa't* anterior: 1C, 2B, 3A, 4B, 5D, 6C, 7A, 8C, 9B, 10D, 11A, 12D.

Què?, no vas participar en el concurs anterior? Doncs sàpigues que et vas quedar sense la possibilitat de guanyar dues entrades per anar al teatre... Ara et donem una altra oportunitat, si vols aprofitar-la, ja ho saps, envia'ns les teves respostes, juntament amb el teu nom i el teu ensenyament, a enxarxa@slc.ub.edu i participaràs en el sorteig d'entrades per a espectacles de Barcelona. Anima't, tens temps fins al 15 de maig!!

Aïda Bravo
Estudiant d'Administració i Direcció d'Empreses
Daniel Escibano
Estudiant de Sociologia

Continuació del conte interactiu

mig. Caic a sobre seu i comencem a petonejar-nos desesperadament. Espero que no s'adoni que no tinc gaire experiència. Em sembla que li agrada com ho faig, perquè no para. Després comença a acariciar-me l'esquena molt fort i noto una inflor al seu entrecreix. S'aixeca i comença a treure'm la sotana, ràpid. La deixo fer: adéu per sempre a l'escolanet. Avui és el dia més important de la meva nova vida. Aleshores ella es desvesteix a poc a poc mirant-me als ulls. M'ensenya les mamelles turgents i el tatuatge de la serp amb l'arracada

brillant, orgullosa i confiada. Vull agafar-la però s'escapa. Acaba de despullar-se i es llança a sobre meu com una fera. Per fi respiro tranquil quan veig que el seu penis no és més gran que el meu...

Torna a aixecar-se un moment mentre jo l'espero ajagut al llit. Deuen ser coses de noies, penso. Llavors m'adono que per primer cop a la meva vida acabo de veure una dona totalment despullada, mentre noto com ella se m'acosta per darrere...

BASE DE DADES TERMINOLÒGICA DE LA UB

La UBTerm és la base de dades terminològica de la Universitat de Barcelona. Conté els termes dels vocabularis i diccionaris, ja publicats, elaborats per membres d'aquesta comunitat universitària i coordinats des del Servei de Llengua Catalana.

El conjunt de tots aquests materials, consultables ara des de la UBTerm, recull la terminologia usada en el desenvolupament normal de qualsevol de les activitats pròpies de la UB: docència, recerca, administració, etc. En el cas de la docència i la recerca, només s'hi recullen termes relacionats amb les matèries que s'imparteixen en aquesta Universitat.

Ara la UBTerm conté uns 100.000 termes procedents fonamentalment dels Vocabularis Bàsics per a l'Alumnat i dels Diccionaris d'Especialitat publicats fins ara. L'actualització de la UBTerm es fa automàticament cada cop que es publica o reedita una nova obra terminològica o es modifiquen els continguts de les obres ja publicades, ja que la informació consultable des de la UBTerm s'obté directament de les bases de dades terminològiques del Servei de Llengua Catalana. Les diverses opcions de cerca (simplificada i avançada) s'han dissenyat pensant en les diferents necessitats que poden tenir els destinataris principals d'aquesta eina: alumnat i professorat de la UB, correctors i traductors de llenguatge científicotècnic, formadors en llenguatges d'especialitat, etc. La UBTerm és d'accés lliure i es pot consultar des de la pàgina del Servei de Llengua Catalana o a l'adreça www.ub.edu/slc/ubterm.

LA NOVA PÀGINA D'ASSESSORAMENT

La nova pàgina de les àrees d'assessorament lingüístic del Servei de Llengua Catalana ja es pot consultar per Internet a l'adreça www.ub.edu/slc/assess.

Des d'aquesta pàgina tindreu accés al servei de correcció i traducció, al mapa de la ubicació dels responsables, al servei de consultes i a informacions sobre recursos elaborats pel Servei que us poden ser útils (criteris, models de documents, vocabularis, etc.).

Una de les millores més destacables que introdueix la pàgina, a banda d'una presentació gràfica més atractiva i una estructuració de la informació més ben distribuïda, és el formulari de consulta (www.ub.edu/slc/assess/formulari.html) que us permetrà sol·licitar informació sobre qualsevol dubte lingüístic o terminològic que tingueu.

www.ub.edu/slc/lingcat

El Lingcat és una presentació sobre la llengua catalana que té com a objectiu resoldre els principals dubtes que els participants en programes d'intercanvi universitaris puguin tenir sobre la realitat sociolingüística de Catalunya —i de l'àrea de parla catalana en general— i sobre com aquesta realitat es reflecteix en la vida universitària. La consulta del Lingcat també pot ser útil per a totes les persones que abans de la seva arribada a Catalunya, o tot just quan acaben d'arribar, es vulguin informar de manera ràpida sobre la situació actual del català. D'altra banda, forma part del programa conjunt d'acolliment lingüístic (Intercat) que les universitats catalanes ofereixen a aquest tipus d'alumnat.

Aquest producte és diferent a altres recursos multimèdia (hipertextuals) que hi ha sobre la llengua catalana. D'una banda, perquè només s'han seleccionat els aspectes lingüístics que poden ser més útils per als estudiants d'intercanvi per entendre el context social en què duran a terme la seva estada. D'altra banda, perquè els continguts es presenten seqüencialment i s'exposen sintèticament; l'objectiu és fer una introducció breu de la situació sociolingüística del català.

El Lingcat està estructurat en vuit apartats: "Introducció general", "Català i Europa", "Situació sociolingüística", "Competència lingüística", "El català en els *mass media*", "El català a les universitats", "Altres recursos d'informació" i "Possibilitats d'aprenentatge".

CURSOS D'ESTIU DE 2003

Cursos de nivells inicials

- Comprensió i iniciació oral - 80 hores (40 + 40 h)
- Agilitació oral - 80 hores
- Fluïdesa i correcció oral - 80 hores

Curs inicial de comprensió del català parlat i escrit (per a estudiants que parlen llengües romàniques)

Cursos de nivells avançats

- Nivell elemental (B) - 80 hores
- Nivell de suficiència (C) - 80 hores
- Nivell de proficiència (D) - 80 hores

Cursos específics

- Redacció i autoedició de textos - 40 hores
- Redacció i elaboració de pàgines web - 30 hores
- Taller d'escriptura creativa - 40 hores
- Correcció de textos escrits i orals - 60 hores

Informació i inscripcions

Secretaria del Servei de Llengua Catalana
Gran Via de les Corts Catalanes, 585. 08071 Barcelona
Horari: de dilluns a divendres, de 9 a 13 h
Telèfons: 934 035 477 i 934 035 478
formacio@slc.ub.edu
www.ub.edu/slc

Quatre paraules amb...

JOSEP COLL

The Chanclettes és un grup que va néixer el 1995 a la sala Llantiol dins el que es va anomenar *Maratonita*. Aviat van preparar el seu primer espectacle: *Multi-medias*, que va aconseguir un gran èxit. Van començar llavors també les col·laboracions en programes de televisió i les gires per Catalunya i l'Estat espanyol. Després vingueren els espectacles *Ha nacido una estrella*, *Las Reinas de Oriente... Menudo Belén!*, *Star Warras*, *Silicon Party* i *Gone with the wig*. El grup ha estat molt vinculat a la Sala Bikini des dels seus inicis i recentment ha retornat a les festes *performances* dels dijous a la nit, alhora que continua de *bolos* amb el seu últim espectacle: *RGB, una triangular comedia*. Josep Coll, membre cofundador del grup, ens va rebre a la biblioteca on treballa els matins, feina que compagina amb les actuacions del grup.

Actualment esteu de gira amb RGB, una triangular comedia, heu tornat els dijous a Bikini i tu mantens la teva feina com a bibliotecari. És compatible tot plegat?

Ho és, però en detriment de la salut física i mental. Dedico gairebé tot el temps lliure d'una feina a fer-ne una altra i sovint penso que he de prendre una decisió, però de moment la continuo postergant. Em plauen les dues ocupacions, i si les considero compatibles crec que és perquè són molt diferents. Si dediquéss totes les hores que treballa només a una de les dues feines suposo que se'm faria més difícil renunciar al temps de lleure.

The Chanclettes es caracteritza pel vostre peculiar llenguatge, el turmix-playback; com va sorgir aquest format? Tot i sonar tan espontani, quanta feina us comporta preparar els esquetxos?

Vam començar fent un muntatge senzill, de cançons. Poc després, volíem enllaçar un parell o tres de números i vam afegir-hi textos d'una pel·lícula, un petit diàleg entre un personatge que

acabava una cançó i un altre que entrava per cantar la seva. La cosa ens va fer gràcia i al públic, també. Així doncs, vam començar a intercalar música i text, i cada vegada la barreja que fèiem era més picada. D'aquí va sorgir el neologisme *turmix-playback*. Creieu que el podem proposar per a la propera edició del *Diccionari de la Llengua Catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans?

Pel que fa a la tasca de preparar els esquetxos, és més difícil del que sembla. A l'hora de preparar el guió d'un espectacle, busquem els referents audiovisuals que creiem que ens poden servir de font. Els lloguem, els comprem, demanem als amics que ens els deixin i, apa..., a extreure'n el contingut. Si és una pel·lícula: vídeo, sofà, bolígraf i llibreta a la mà. Tal minut, tal frase, i així ens fem una base de dades de frases, exclamacions, crits, etc.

Què creus que aporteu The Chanclettes al món del teatre?

En aquest món, innovar és molt difícil, però intentem fer petites aportacions. Potser hem contribuït en el poti-poti del llenguatge filmic barrejat amb el televisiu i amb el del teatre.

Alguna vegada heu descartat algun esquetx per considerar-lo massa atrevit? I tu, personalment, hauries preferit no fer algun dels números?

Cadascú té el seu propi sentit de l'humor i de vegades no ens posem d'acord a l'hora d'elaborar el muntatge. Llavors negociem. Descartar esquetxos no s'ha fet mai, sempre els tenim en cartera. Mai no se sap quan ens poden fer servei. Alguns, però, no els hem tornat a repetir. El que sí que fem és triar-los depenent de qui i per a quin lloc se'ns contracta. No és el mateix actuar a les sis de la tarda en una funció per a una festa major que fer-ho a les tres de la matinada en una discoteca.

Personalment, alguna vegada sí que he fet algun paper que no em venia molt de

cara, però això també m'ha passat com a bibliotecari.

Ara ja teniu el reconeixement de la crítica i del públic i se us va concedir el premi Aplaudent Sebastià Gasch 2000; però al principi l'acceptació també va ser bona?

I tant! Des de bon principi hem tingut un públic entregat. Primer van ser els nostres parents i amics, després els amics d'aquests, fins que vam començar a rebre grups de públic que no coneixíem de res. No ens podem queixar. Quan anem de *bolos*, mai no ens deixa de sorprendre quan trobem que la sala és plena i no coneixem ningú.

I per al públic català, esteu pensant de fer algun espectacle nou? És a dir, és possible que feu un muntatge en català?

Tenim al cap fer un espectacle en català. Probablement serà el proper, però haurà de passar una mica de temps, perquè també tenim la intenció de continuar movent l'espectacle actual: *RGB, una triangular comedia*.

I tu, et veus fent teatre fora de The Chanclettes?

No, gens; em veig més prejubilat, estirat al sofà, passejant, fent vida social o, senzillament, no fent res.

Daniel Zapata
Estudiant de Química
Aida Bravo
Estudiant d'Administració
i Direcció d'Empreses